

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

نگینے دے نگینے

حصہ دوم

تصنیف لطیف

ادیب ذیشان، شاعر اہلسنت و جماعت پیر طریقت رہبر شریعت امین علم لدنی

صاحب

حضرت علامہ حاجی محمد یوسف علی نگینہ رحمہ اللہ تعالیٰ

آستانہ عالیہ پیلہ گوجران شریف چک نمبر ۷۷-اگ-ب تحصیل سندری، ضلع فیصل آباد شریف

ناشر

منیر احمد یوسفی (ایم۔ اے)

مدیر اعلیٰ ماہنامہ "سیدھا راستہ" لاہور

جامع مسجد نگینہ

ملنے کا پتہ

977-A بلاک B-III گجر پورہ (چائنہ) سکیم لاہور

042-36823128, 36846677, 0300-4274936

جملہ حقوق بحق ناشر محفوظ ہیں

- نام کتاب : ”نگینے دے نگینے“ (حصہ دوم)
- مصنف (شاعر) : پیر طریقت حاجی محمد یوسف علی نگینہ صاحب رحمہ اللہ تعالیٰ
- بظن عنایت : مجمع انوار نگینہ صاحبزادہ محمد اللہ دتہ یوسفی زمرزم صاحب
- مجمع انوار نگینہ صاحبزادہ منیر احمد یوسفی صاحب
- مجمع انوار نگینہ صاحبزادہ بشیر احمد یوسفی صاحب
- مجمع انوار نگینہ صاحبزادہ خلیل احمد یوسفی صاحب
- سجادہ نشینان آستانہ عالیہ پیلے گوجران شریف تحصیل سمندری ضلع فیصل آباد
- ناشر : منیر احمد یوسفی (ایم۔ اے)
- مدیر اعلیٰ ماہنامہ ”سیدھا راستہ“ لاہور
- جامع مسجد نگینہ بلاک B-III، گجر پورہ سکیم لاہور
- کمپوزنگ و ڈیزائننگ : محمد عثمان علی یوسفی، افضل احمد یوسفی
- کمپوزنگ سینٹر : ابو بکر کمپیوٹر سینٹر، چائے سکیم لاہور
- 0300-4274936
- سن اشاعت : جون ۲۰۱۰ء بمطابق رجب المرجب ۱۴۳۱ھ
- بارسوم : 1100 (گیارہ سو)
- ہدیہ : ۶۰ روپے

www.seedharastah.com

ویب سائٹ ایڈریس

info@seedharastah.com

ای۔ میل ایڈریس

فہرست عنوان

صفحہ نمبر	عنوان	نمبر شمار
۱	ٹائٹل۔	۱۔
۲	جملہ حقوق۔	۲۔
۳	فہرست۔	۳۔
۷	قطعہ تاریخ طباعت۔	۴۔
۸	نذرانہ عقیدت۔	۵۔
۹	خدا (جل جلالہ) دے واسطے حمد اے تمامی۔	۶۔
۱۱	جلوہ حق نما۔	۷۔
۱۲	در محبوب تے عشاق دی تقدیر بن دی اے۔	۸۔
۱۳	چیویں یار کہیا کر کے دکھایا یار نے۔	۹۔
۱۵	تساں باجھ میرا کوئی نہیں سہارا۔	۱۰۔
۱۶	یا رسول اللہ (صلی اللہ علیک وسلم)۔	۱۱۔
۱۷	تیرا مکھ ویکھن دی بھگھ مینوں۔	۱۲۔
۱۸	خدا دے نوروں نورانی ایں صورت کملی والے (ﷺ) دی۔	۱۳۔
۱۹	رَب بختے صدقہ سوہنے دا۔	۱۴۔
۲۰	سینے نال لائی رکھاں نبی ﷺ دے خیال نوں۔	۱۵۔
۲۲	بن آیا کملی والا (ﷺ) اے مختار زمانے سارے دا۔	۱۶۔
۲۳	دکھا دے الہی نگار مدینہ۔	۱۷۔
۲۴	ہے سب گجھ کملی والے (ﷺ) دا۔	۱۸۔

- ۱۹۔ محمد مصطفیٰ نور مجسم کملی والا اے۔
- ۲۵۔
- ۲۰۔ رُبّ کر د اے غیب اپنا اظہار رسولاں تے۔
- ۲۶۔
- ۲۱۔ میں ہجر تیرے وچ رورو کے ایہناں اکھیاں دی مت مارئی۔
- ۲۷۔
- ۲۲۔ رحمت جہاناں واسطے بس ذات آپ دی۔
- ۲۸۔
- ۲۳۔ ادب کیتا جس نبی (ﷺ) دا ہویا بیڑا پار اوسے دا۔
- ۲۹۔
- ۲۴۔ واجب ہے شفاعت اوہدے تے۔
- ۳۰۔
- ۲۵۔ جتھے نام خدا (ﷻ) اوتھے نام نبی (ﷺ)۔
- ۳۱۔
- ۲۶۔ یَدُ اللہ صفت حضور (ﷺ) دی اے۔
- ۳۲۔
- ۲۷۔ والیل قسم ہے زلفاں دی۔
- ۳۳۔
- ۲۸۔ توڑ کے چن جوڑ دسیا۔
- ۳۴۔
- ۲۹۔ ربا میل محمد (ﷺ) عربی ئوں۔
- ۳۵۔
- ۳۰۔ رُبّ نے محبوب بنایا اے دلدار محمد (ﷺ) مدنی ئوں۔
- ۳۶۔
- ۳۱۔ ہے ہر شے توں سانوں پیارا محمد (ﷺ)۔
- ۳۷۔
- ۳۲۔ جند جان میں واراں تیرے توں۔
- ۳۸۔
- ۳۳۔ ہے میرا وظیفہ سدا یا محمد (صلی اللہ علیک وسلم)۔
- ۳۹۔
- ۳۴۔ تیری زلف درازدی خیر ہووے۔
- ۴۰۔
- ۳۵۔ مدینے پاک دے اندر جدوں میں پہنچ جاواں گا۔
- ۴۱۔
- ۳۶۔ میں گداہاں کملی والے احمد مختار دا۔
- ۴۲۔
- ۳۷۔ توحید و رسالت تے میرا ایمان اے۔
- ۴۳۔
- ۳۸۔ ہن تے مل جائے ذرا مولا سہارا مینوں۔
- ۴۴۔
- ۳۹۔ رکھن وچ تصوّر صورت کُل ابرار نبی (ﷺ) دی۔
- ۴۶۔

- ۴۷۔ سینے رسولِ پاک نے پُر نور کر چھڈے۔
- ۴۸۔ نہ وچہ عقلاں دے آسکے حقیقت کملی والے (ﷺ) دی۔
- ۴۹۔ جہاناں دے لئی رَحمتِ محمدِ مصطفیٰ (ﷺ) آئے۔
- ۵۰۔ میں حال آقا کس نوں سُنواں تیرے بغیر۔
- ۵۲۔ یا محمد پُکارنا نبی دَسیا۔
- ۵۳۔ وحدت دے جام آکے پلائے حضور (ﷺ) نے۔
- ۵۴۔ میں تیریاں وچ اڈیکاں دے۔
- ۵۶۔ تیری دیدنوں اُکھیاں ترس دیاں۔
- ۵۷۔ مل جان جس نوں مصطفیٰ اُس نوں خدا ملے۔
- ۵۸۔ خدا کولوں وچھڑے ملائے محمد (ﷺ)۔
- ۵۰۔ گیا مارو چھوڑا جہناں دا۔
- ۵۱۔ رات معراج دی۔
- ۵۲۔ کئی رات فراق دی نہیں مگدی۔
- ۵۳۔ ایہہ کم ہے اہل طریقت دا۔
- ۵۴۔ راہ پھڑا س مردِ کامل دی۔
- ۵۵۔ حضرت ابراہیم خلیل (علیہ السلام) دی بارگاہ وچ نذرانہ عقیدت۔
- ۵۶۔ کھڑیا پھل توحید دے چمن اُندر۔
- ۵۷۔ ٹکڑے جدوں قرآن دے ہوں گے۔
- ۵۸۔ معراج دی رات۔
- ۵۹۔ شان ماہِ رمضان المبارک۔
- ۶۰۔ عید الفطر کے دن لکھی گئی۔

- ۶۱۔ غزل۔
- ۶۲۔ شانِ سیدنا صدیق اکبر رضی اللہ عنہ خلیفہِ اول۔
- ۶۳۔ شانِ اولیاء۔
- ۶۴۔ مدحِ غوثِ اعظم علیہ الرحمہ۔
- ۶۵۔ مدحِ غوثِ اعظم علیہ الرحمہ۔
- ۶۶۔ منقبتِ امام ربّانی مُجددِ الف ثانی علیہ الرحمہ۔
- ۶۷۔ مدحِ پیشوائے عارفانِ سید علی اکبر شاہ صاحب علیہ الرحمہ۔
- ۶۸۔ مدحِ قبلۂ عالم میاں لاٹانی صاحب علیہ الرحمہ۔
- ۶۹۔ درشانِ جنابِ اُلقتِ وارثی صاحبِ رحمۃ اللہ علیہ۔
- ۷۰۔ بالاشاعر پنجابی لاہوری دی شانِ اُندر۔
- ۷۱۔ مرثیہ۔
- ۷۲۔ وصال۔
- ۷۳۔ جامعہ رضویہ فیصل آباد کے آزاد ہونے پر لکھی گئی۔
- ۷۴۔ یومِ آزادی پاکستان پر۔
- ۷۵۔ رُبّاعی۔ رُبّاعی۔

نگینے دے نگینے (حصہ اول)

ناشر
منیر احمد سہنی (ایم۔ اے۔)

مدیر اعلیٰ ماہنامہ "سیدھا راستہ" لاہور

ہدایہ: ۶۰ روپے

تصنیف: لطیف

ادیب ذیشان شاعر اہلسنت وجماعت پیر طریقت رہبر شریعت امین علم لدنی
صاحب
حضرت علامہ حاجی محمد یوسف علی نگینے رحمہ اللہ تعالیٰ

استاد عالمی پبلشرز گلبرگ ٹی بی ٹی ۷، کتب خانہ سہیل پبلشرز لاہور

977-A بلاک B-III گجر پورہ (چائے) سکیم لاہور

042-36823128, 36846677, 0300-4274936

جامع مسجد نگینے

ملنے کا پتہ

قطعہ تارخ طباعت

”مجموعہ کلام حمد و نعت و منقبت“

1431ھ

”کلمات شیریں حاجی محمد یوسف علی نگینہ رحمۃ اللہ علیہ“

2010ء

کلامِ یوسفِ مصرِ محبت سُنائے حمدِ رب کے یہ ترانے
 حقائق کا ، معارف کا دینہ پڑھائے یہ سبقِ عشقِ نبیؐ کا
 پلائے نعت کے یہ جام و مینا دکھائے راستہ مدحِ نبیؐ کا
 لٹائے حُبِ احمدؐ کا خزینہ کرے آسان منزلِ منقبت کی
 سبھائے جذب و مستی کا قرینہ معطر اس سے دل کی پکھڑی ہے
 بجا ہے ایک یہ چاہت کا زینہ بنا ہے نعت گوئی کی بدولت
 مٹاتا ہے یہ رسمِ بغض و کینہ ضیائے معرفت ، یوسف علی کو
 نبیؐ کا نعت گو یوسف ، نگینہ ہوا سامانِ دل کی روشنی کا
 ہوئی ارزاں بفیضانِ مدینہ ہے برحق جو محبِ مصطفیٰؐ کو
 میسر ہے ”نگینہ دے نگینہ“ کہیں ”فخرِ کرمِ یوسفِ نگینہ“

1431ھ

بجا ”لطفِ خدا“ سے ہیں مزین

724

”اشعارِ نگینہ“

مہجور

کہو

1431=707+724ھ

نذرانہ عقیدت

میں اپنا ایہہ دوسرا نعتیہ گلدستہ

تاجدارِ دو جہاں، شہسوارِ لامکاں، وارثِ کون و مکاں، شہنشاہِ
زمین و آسمان، رُوحِ گنِ فکاں، سیدِ السادات، جوہرِ کائنات، جانِ
حیات، منبعِ فیوض و برکات، حضورِ پُر نور، شافع، یومِ المنشور،
حبیبِ لیبِ رَبِّ غفور، رسولِ خدا، شاہِ ہدیٰ، احمدِ مجتبیٰ

حضرت محمد مصطفیٰ

صلی اللہ تعالیٰ علیہ وعلیٰ آلہ واصحابہ وبارک وسلم
دے دربارِ دربارِ پُر انوارِ گوہرِ بارِ دے وچ نہایت عجز و انکسارتے
ادب و احترام دے نال ہدیہ تہ پیش کردا ہاں!

ے گر قبول اُفتدز ہے عز و شرف

محمد یوسف علی تکینہ

۱۴۰۸ھ

خدا (جِنّالہ) دے واسطے حمداں تمامی

خدّآ دے واسطے حمداں تمامی
 خدّآ دا سب توں اچّا نامِ نامی
 اوہ ہر ذرّے دا ہے مالک تے خالق
 میں کیہہ دساں اوہدی ارفع مقامی
 خدّآ رازقِ حقیقی ساریاں دا
 ہے کوئی خاص تے بھاویں ہے عامی
 ہے اُس دی شان ستارّ العیّوبی
 چھپا لیندا اے اوہ بندیاں دی خامی
 ہے ازلوں ابد تیکر اُس دی شاہی
 قدیمی شان ہے اوہدی دوامی
 شریک اوہدا کوئی شے جو بناوے
 اوہ ہے بدبخت تے مشرکِ حرامی
 کرے تعریف کیہہ بندہ خدّآ دی
 جنہوں دیندے نے گلّ عالمِ سلامی

نبی مُرسل تے بھائیں اولیاء نے
 خدا وائوں نے ایہہ سارے پیامی
 ہی فضل تھیں ملیاں زبانوں
 تے بخششی اوسے نے ہے خوش کلامی
 کدی وی اوہ نہیں ڈردے کسے توں
 خدا جہاں دا ہے ناصر تے حامی
 عبادت اوسدی کر کے ہمیشہ
 لئے نے مرتبے رومی تے جامی
 کرم اوہدے تھیں پڑھدے پئے نے پنچھی
 تے پھلاں تے کرن نازک خرامی
 قلم ہون جے رکھ سیاہی سمندر
 ختم نہ ہو سکے شانِ گرامی!
 ایہہ ہے فرمان یوسف میرے رب دا
 کرو سارے محمد ☆ دی غلامی

جلوۂ حق نما

جلوۂ حق نما ، شاہدِ قدری ، صاحبِ ماطنی مصطفیٰ * آگئے
 مظہرِ کبریا ، رحمتِ دوسرا ، سیدِ انبیاء ، مجتبیٰ * آگئے
 زینتِ عرشیاں ، شوکتِ فرشیاں ، مصدرِ کنِ فکاں ، ساکنِ لامکاں
 نگہتِ گلستاں ، نیرِ ذوفشاں ، حُسنِ عالم کی بن کر ضیاء آگئے

سیدِ انس و جاں ، حامیِ بیگیاں ، دستگیرِ جہاں ، نغمگسارِ زماں
 سیدِ سروراں ، نازِ مہ و شاں ، نائبِ ذاتِ رَبِّ العُلّا آگئے
 مظہرِ ذوالمنن ، جوہرِ ہر چمن ، حُسنِ سرو و سمن ، شہنشاہِ زمن
 لے نرالی پھبن اور نیا بانگین ساری دُنیا کے حاجت روا آگئے

مطعِ ہر سحر ، نورِ شمس و قمر ، مالکِ بحر و بر ، جلوۂ ہر نظر
 عالمِ ہر خبر ، خوبرو خوب تر ، بن کے یوسف کے بھی پیشوا آگئے
 جلوۂ حق نما ، شاہدِ قدری ، صاحبِ ماطنی مصطفیٰ * آگئے
 مظہرِ کبریا ، رحمتِ دوسرا ، سیدِ انبیاء ، مجتبیٰ * آگئے

درِ محبوب تے عشاق دی تقدیر بن دی اے

نگاہِ نازِ جدِ محبوب دی شمشیر بن دی اے
 تے ہستی عاشقاں دی خود بخود نچیر بن دی اے
 نہ جھلیا روک مینوں جان دے محبوب دے در تے
 درِ محبوب تے عشاق دی تقدیر بن دی اے

جدوں وی دَرَسِ مکتبِ عشق چوں ملدا اے طالب نوں
 تے اک اک حرف دی تفسیر دَر تفسیر بن دی اے
 زبانِ مصطفیٰ* چوں جو وی کلمہ ہے نکل جاندا
 اوہ قانونِ الہی اے اوہو تقدیر بن دی اے

نظر بن جاندی اے پتھر کلیجہ خون ہو جاندا !
 بڑی مشکل کسے محبوب دی تصویر بن دی اے
 ہووے نانا محمد*، فاطمہ مائی، علی* بابا
 تے پھر جا کے صورتِ شبیر* بن دی اے

پیغمبر باپ دادا تے پیغمبر آپ وی ہووے
 تے مڑ یوسف کتے یوسف جی تنویر بن دی اے

جیویں یار کہیا کر کے وکھایا یار نے

جیویں یار کہیا کر کے وکھایا یار نے
 بیٹا چھری پٹھ یار لئی لٹایا یار نے
 ویکھو عاشقاں دی ریت جند جان وار دے
 گھر بار سٹھے حسرتاں ارمان وار دے
 کدی یار کولوں گجھ نہیں لکایا یار نے
 جیویں یار کہیا کر کے وکھایا یار نے
 امر من لیندے اکھیاں تے بٹھ پٹیاں
 جاناں ہیرے جہیاں سجاں توں وار سٹیاں
 جیویں متیاں سی یار نوں منایا یار نے
 جیویں یار کہیا کر کے وکھایا یار نے
 تک یار وٹے ونبہ دتا گھل رب نے
 ٹور دتا جبریل یار ول رب نے

مُل یار دی اے یاری والا پایا یار نے
 جیویں یار کہیا کر کے دکھایا یار نے
 جو وی کہوے آگوں یار کر دسدے
 چڑھ جانڈھے سولی اُتے پچھے نیوں نسدے

سبق عشق والا ایسا اے پڑھایا یار نے
 جیویں یار کہیا کر کے دکھایا یار نے
 پیو آکھے دس پُترا کی تیری اے رضا
 پُت کہندا جیویں راضی میرے باپ تے خُدا

بن کے صابر ایہہ یار نوں سُنایا یار نے
 جیویں یار کہیا کر کے دکھایا یار نے
 یوسف دس بھید ویراں ہتھوں کھوسے پے گیا
 جدوں چپ وٹی مصر والی شاہی لے گیا

تاجدار آپ یار نوں بنایا یار نے
 جیویں یار کہیا کر کے دکھایا یار نے

تساں باہجھ میرا کوئی نہیں سہارا

تساںدا شہا جاواں در چھڈ کے کتھے، ایہہ متیاں کہ لائق میں دربار دے نہیں
نہ اپنے دوارے توں مینوں ہٹاؤ میں سُنیا تسیں سگ نوں دُرکار دے نہیں

میں جان اپنی اُتے ظلم کر کے آیا، خدا واسطے منگاں رحمت دا سایہ
نہ کریو نظر میرے عملاں دے وے میرے عمل آقا* کسے کار دے نہیں

بڑی اُوکھی منزل میرے عشق دی اے یارا کسے نوں وی لہیا نہیں اُسدا کنار
اُوہ عاشق تے کیہہ پورے انسان وی نہیں جو محبوب توں جان نوں واردے نہیں

اطاعت ہے جو سیدا الانبیاء* دی حقیقت چہ اوہ پیروی ہے خدا دی
خدا دے اُوہ بندے کدی بن نہیں سکدے بنے بندے جو مدنی سرکار دے نہیں

میں عاجز ہاں بے کس گنہگار بھارا، تساں باہجھ میرا کوئی نہیں سہارا
دکھا دیو یوسف نوں جلوہ خدا را ایہہ نیاں کہ قابل میں دیدار دے نہیں

یا رسول اللہ (صلی اللہ علیک وسلم)

میری وی عرض نوں سُن لوؤ خدارا یا رسول اللہ *

ہووے مینوں زیارت دا اشارہ یا رسول اللہ *

بجر دے بحر دے اندر ہے میری ڈولدی کشتی

ملے ہُن وصل دا مینوں کنارہ یا رسول اللہ *

گنہگاراں دے وچ عاصی نہ میرے جیڈ ہے کوئی

تے نہ تیرے جیہا کوئی سہارا یا رسول اللہ *

ہے فرمانِ خدا جَاؤک وچ قرآن دے آیا

تیرا دربار ہے رب دا دوارا یا رسول اللہ *

ہوئی حل اوس دی مشکل مصیبت دُور ہو جاندی

مصیبت وچ جہے کیتا پکارا یا رسول اللہ *

میں اک واری تے ہو آیاں نہ لتھیاں دل دیاں سدھراں

نظارہ آپ دا منگاں دوبارہ یا رسول اللہ *

حزیرں دل ایہہ گلینے نت پریشانی دے وچ رہندا

ہووے حاضر دوارے تے نکارا یا رسول اللہ *

تیرا مکھ دیکھن دی بھکھ مینوں

تیرا مکھ دیکھن دی بھکھ مینوں کدی آکے دید کرا سجاں
کچھ میریاں بیتیاں سُن جاویں کچھ اپنیاں آن سُنا سجاں

پتیاں اکھتیاں چھم چھم برسدیاں نت دیدنوں تیری ترسدیاں
مینوں مار گئے نے غم تیرے غم میرے دیویں مکا سجاں

میرے ول وی جھاتی پا جاویں ڈُبدے نوں بنے لاجاویں
کر نظر کرم دی میرے تے کرے کرم تیرے تے خُدا سجاں

تینوں تکیاں ہر شے بھُل گئی اے میری جند نمائی رُل گئی اے
ایہہ دُنیا تے زَر دولت کیہہ جند جان بھی تیتھوں فدا سجاں

میں لائق اُلّت نہیں بھاویں پر قابلِ رحمت ہاں آقا
رُل لا کے کملے کوچے نوں ہُن منزل تے اُپڑا سجاں

تیرا ول ترقی پیر رہوے شالا دین دُنی وچ خیر رہوے
تیرا وال نہ ونگا ہووے کدی ایہو یوسف دی اے دُعا سجاں

خدا دے نوروں نورانی ایں صورت کملی والے *دی

خدا دے نوروں نورانی ایں صورت کملی والے *دی
کوئی جانے نہ رِب باہجھوں حقیقت کملی والے *دی

درختاں تے حیواناں نے پڑھیا آپ *دا کلمہ
پئے پتھر وی دیندے نے شہادت کملی والے *دی

بنے صدیق *تے فاروق *، ذوالنورین * تے حیدر *
اثر رکھدی اے ایہہ یارو رفاقت کملی والے *دی

کدی مُشرک نہیں ہو سکدا کدی بدعتی نہیں ہو سکدا
جیہدے دل وِچ فروزاں اے محبت کملی والے *دی

بُٹھا کے تخت تے محشر دے دن خالق نے کول اپنے
دکھاؤنی اے منکراں تائیں شفاعت کملی والے *دی

اہی مصطفیٰ * دا واسطہ ای سُن دُعاواں نوں
کدی یوسف نوں ہو جاوے زیارت کملی والے *دی

رَبِّ بَخْتِے صَدَقَہ سَوینے دا

سارے جگ دا پاک محمدؐ نوں رَبِّ پاک نے گل مختار کیتا
دے کے شان لَوَلَاکَ لَمَّا والا سب نبیاں دا سردار کیتا
اُس مومن بھاگاں والے تے ہے نار حرام جہنم دی
اَلْفَت دے نال محمدؐ دا جس اِک واری دیدار کیتا!

کیوں کہواں ناں ہادی احمدؐ نوں قرآن چوں پڑھ لے لَتَهْدِي
بانہہ پھڑ کے مُشْرکاں کافراں نوں جس کُفْر دے بحر چوں پار کیتا
جَاوُکَ نَبِيٍّ دے دَر اُتے چٹھی بخششاں دی ہو عطا جاندی
رَبِّ بَخْتِے صَدَقَہ سَوینے دا جو جُرْم وِي اُوگنہار کیتا

كُلًّا وَّعَدَ اللّٰهُ الْحُسْنٰی آیت پاک قرآن مجید دی اے
عادل نے صحابیؓ سَوینے دے ایہہ فیصلہ کُل ابرار کیتا
کڈھ کڈھ کے کُفْر ہنھیرے چوں چانن وَل سونہنا کھڑدا اے
محبوب نے تک کے صحرا نوں جنت توں وَدھ گلزار کیتا

بَن ظالم جاہل توں یوسفؑ سر چا لیا بھار امانت دا
کیوں وعدہ اپنا بھُل بیٹھوں جو قَالُوا بَلٰی اقرار کیتا

سینے نال لائی رکھاں نبی دے خیال نوں

پایا اے میں زندگی دے اوج تے کمال نوں
سینے نال لائی رکھاں نبی* دے خیال نوں

تھم جیہدے ہجر وچ چھم چھم رویا سی
اشارے نال چن جیہدے ٹکڑے دو ہویا سی

چہنے مستانہ کیتا حبشی بلال* نوں
سینے نال لائی رکھاں نبی* دے خیال نوں

آمنہ دے گھر داتا ساریاں دا آیا اے
اوسے لئی جہان سارا رب نے بنایا اے

شیدا ہویا چہنے ڈٹھا اوس دے جمال نوں
سینے نال لائی رکھاں نبی* دے خیال

زُلفِ اے وَاَلَّیْلِ اُوہدی ، چہرہ وَالصُّحی اے
والی دو جہان دا تے شاہِ دوسرا اے

شانِ اُوہدی پُچھ ذرا رَبِّ ذوالجلالِ نوں
سینے نال لائی رکھاں نبی* دے خیالِ نوں

جہدا اُچا سارے جگ نالوں اقبالِ اے
پتھیاں تے غریباں دا اوہ سوہنا لچپالِ اے

لقبِ نے یلسین طہ ملے بے مثالِ نوں
سینے نال لائی رکھاں نبی* دے خیالِ نوں

نبی* دا تصورِ سدا بٹھیاں صحاباں نے
پر ایہہ حدیثِ ای لُکا لئی اے کڈاباں نے

بھلے نہیں صحابہ یوسفِ آمنہ دے لالِ نوں
سینے نال لائی رکھاں نبی* دے خیالِ نوں

بن آیا کملی والا (علیہ السلام) اے مختار زمانے سارے دا

بن آیا کملی والا* اے مختار زمانے سارے دا
 کر چھڈیا ربّ محبوب* اپنا سردار زمانے سارے دا
 شاہد تے شہید خدّا آکھے نبی پاک محمد* سرورِ نوں
 پئے وانگ ہتھیلی تگدے نے کردار زمانے سارے دا

کوئی بھاویں کتے دُرود پڑھے آواز حضور* نوں پہنچدی اے
 سُن دے نے دُرود و سلام سدا سرکار* زمانے سارے دا

طہ یسین مدثر تے والشمس مُزمل کہندا اے
 کردا توصیف محمد* دی غفار زمانے سارے دا

روضے تے جا کے زائر نوں کوئی اپنی ہوش نہ رہندی اے
 مدہوش تے مست ہو جاندا اے ہشیار زمانے سارے دا

یوسف پیغمبر جے سوہنے جیہدے حُسن دا پرتو سَن یوسف
 اوہ بطحا نگر دے وِچ رہندا دلدار زمانے سارے دا

دکھا دے الہی نگارِ مدینہ

دکھا دے الہی نگارِ مدینہ
 میں رَج رَج کے ویکھاں بہارِ مدینہ
 ہے جنت دے باغاں توں بہتر تے برتر
 خدا دی قسم لالہ زارِ مدینہ
 ہے جتھے محمدؐ دا جسم منور
 اوہ عرشاں توں افضل غبارِ مدینہ
 دُعاواں دواواں وی لکھ بھائیں کریئے
 نہ ہندا اے راضی بیمارِ مدینہ
 پھنسی اے بھٹور وچ مقدرِ دی بیڑی
 کرو پار اے تاجدارِ مدینہ*
 اشارے پیا کردائے میزابِ رحمت
 اے حُجاجِ اوہ ہے دربارِ مدینہ
 کسے مستی دی مینوں حاجت نہیں یوسفؑ
 میرے لوں لوں وچ ہے خمارِ مدینہ

ہے سب گجھ کملی والے والے ﷺ دا

نبی پاک محمدؐ سرور نے کیتا کفر دا دُور ہنیرا اے
پئے قدسی وی سیس جھکاؤندے نے جتھے پاک نبیؐ دا ڈیرا اے

سب نبیاں تے سب وَلیاں نوں رِبِ پاک نے شاناں دیتیاں نے
پر کملی والےؐ ماہی دا سب جگ توں شان اُچیرا اے

خود مالک بن دا اے چیزاں دا مختار نہ مئے سوہنے نوں
ہے سب گجھ کملی والےؐ دا ، نہ تیرا اے نہ میرا اے

توں آکھیں بیٹھا عرشاں تے ہے خالق گل جہاناں دا
اُوئے جھلیا اُگے عرشاں توں محبوبؐ میرے دا پھیرا اے

محبوبؐ جاں زُلفاں چہرے تے سُدا اے رات ہو جاندی اے
جد گیسو رُخ توں چُک دیوے ہو جاندا تدوں سویرا اے

جنہوں عشق ہے پاک محمدؐ دا اوہ دوزخ وِج نہیں جا سکدا
ایہہ مضبوط عقیدہ تے ایمان گنبنیا میرا اے

محمد مصطفیٰ (صلی اللہ علیہ وسلم) نور مجسم کملی والا اے

محمد مصطفیٰ نور مجسم کملی والا * اے
 خدا دی سب خدائی چوں مکرم کملی والا * اے
 ہے افضل عرش تے کعبے توں روضہ کملی والے * دا
 تے نبیاں مُرسلاں وچوں معظم کملی والا * اے
 ہوئی جے ابتداء تے اینہا وی آپ * تے ہونی
 دو عالم دا مؤخر تے مقدم کملی والا * اے
 نبی مُرسل وی سب نے محترم میرا عقیدہ اے
 امام مُرسلاں پر فخر آدم کملی والا * اے
 قیامت تک ہے جو ہونا، ہتھیلی ہتھ دی وانگوں
 زمانے نوں پیا ویندا اوہ ہر دم کملی والا * اے
 میں کیوں نہ وقتِ حاجت دے پُکاراں یارسول اللہ *
 میرا آقاتے میرے دل دا محرم کملی والا * اے
 مینوں یوسف کدی مشکل کوئی آوے تے کیوں آوے
 دو عالم وچہ میرا چارا تے ہمد کملی والا * اے

رَبِّ كَرِدا اے غیب اپنا اظہار رسولاں تے

عَالَمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ (سورة الجن: ۲۷)
بطرز: جب مسجد نبوی کے مینار نظر آئے:

رَبِّ كَرِدا اے غیب اپنا اظہار رسولاں تے
مکشوف ہندے سارے اسرار رسولاں تے
رَبِّ نار جہنم دی کر دیوے حرام اُس تے
کر دا اے جیہڑا بندہ اعتبار رسولاں تے
بخشی اے رسولاں نوں مختاری خُدا جگ دی
پر کیتا محمدؐ نوں مختار رسولاں تے
چہتاں ہے مقرب جو دُکھ اُونے ای ملدے نے
وَدھ آئے نے دو جگ توں آزار رسولاں تے
گل عامان دی اک پاسے وِلیاں تے غوثاں توں
کر دا اے کرم پُہتے غفّار رسولاں تے
رَبِّ اوہناں نوں جنت دا حق دار بنا چھڈیا
ایمان جو لے آئے کفار رسولاں تے
حوراں تے ملائک دی گل کرنی ایں کہیہ یوسفؑ
پڑھ دے نے سلاماں پئے اشجار رسولاں تے

میں ہجرتیرے وچ رورو کے ایہناں اکھیاں دی مت مارلئی

میں ہجرتیرے وچ رورو کے ایہناں اکھیاں دی مت مارلئی
توں بے پرواہا محبوبا ساڈی آن کدے ناں سارلئی

پناں تیرے نت گرلاواں میں ونے راتیں ماراں ہاواں میں
جگ سارا ویری کرلیا اے اک سوہنیا تیرے پیارلئی

کدی پھیرا آکے پا جاویں دُکھے نوں سینے لاجاویں
لگیاں نوں توڑ نہھا جاویں میں ترس رہیاں دیدارلئی

توں آقاتے میں بردا ہاں پیا وچ وچھوڑے مردا ہاں
نت ایہو عرضاں کردا ہاں کر جیلہ ایس لاجارلئی

توں چارہ گر لاجاراں دا ، توں ڈارو ہیں بیماراں دا!
ایہہ دو جگ تیرے بدلے نے پرتوں ہیں رب غفارلئی

ایہہ یوسف درداں ماریا اے وچ غم دے رورو ہاریا اے
توں ہیں محبوبا جتن لئی ، میں عشق سکایا ہار لئی

رحمت جہاناں واسطے بس ذات آپ دی

تیرے پناں یا مصطفیٰ مختار کون ہے؟
 اس ساری مخلوق دا سردار کون ہے؟
 محبوب کبریا تئیں ، کان سخا تئیں
 باجھوں تساڈے ، سید ابرار کون ہے؟

جس دے بنے نے نور توں دونویں جہان ایہہ
 دوہاں جہاناں وچ میری سرکار کون ہے؟
 اس ساری مخلوقات دا جوہر ہو بس تئیں
 وحدت دی وچ مجاز دے گلزار کون ہے؟

رحمت جہاناں واسطے بس ذات آپ دی
 بھیجی ہوئی خدا دی اے دلدار کون ہے؟

عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ ، ہر اک دے خیر خواہ
 اُمّت لئی ہور مونس غم خوار کون ہے؟

عَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ بھی آپ ہو
 دُنیا دے اندر معدن اسرار کون ہے؟

یوسف چہے سوہنے آپ دے ای نور توں بنے
 ہر ذرے لئی مطلع انوار کون ہے؟

ادب کیتا جس نبی (صلی اللہ علیہ وسلم) دا ہویا بیڑا پار اوسے دا

ادب کیتا جس نبی* دا ہویا بیڑا پار اوسے دا
جس کیتی گستاخی بیڑا اڈھ وچکار اوسے دا

ذاکر زندہ غافل مُردہ سچ فرمان نبی* دا
ایہہ دم دتے جس نے تینوں بن جا یار اوسے دا

جھوٹھیاں اُتے لعنت رَ ب دی وچہ قرآن دے آیا
سچ دا ہوکا جیہڑا دیوے کر اعتبار اوسے دا

مر کے نال جیہدے نت دا سا ہر دم تیرا رہناں
دُنیا وِچ وی دو دن بن جا تابعدار اوسے دا

مفتی قاضی مُول نہ سمجھے وحدت والا مسئلہ
لیکے ناں منصُور سی چڑھیا اُتے دار اوسے دا

دل چوں وہم دُوئی دا چھڈ کے وحدت دا مل پاسا
یوسف فانی ہو کے ہونا ایں آخر کار اوسے دا

واجب ہے شفاعت اوہدے تے

نبی پاک * دے روضے پاک اُتے ہر وقت فرشتے آندے نے
 چم چم کے نوری جالیاں نوں سوہنے نوں سلام پچاندے نے
 حج کر کے جیہڑے مکے چوں نہیں میرے روضے تے اوندے
 کیتی اے جفا اُس میرے تے کملی والے * فرماندے نے

روضے دی زیارت جو کردا واجب ہے شفاعت اوہدے تے
 پر آوے عمداً زیارت نوں ایہہ شرط حضور * لگاندے نے

آؤ پاک نبی * ول جد کہینے ہر پھیر منافق دیندے نے
 پر مومن جا کے روضے تے سب جرم گناہ بخشاندے نے
 رَبَّ جانے یوسفِ طیبہ ول کد جانا میرا ہووے گا
 بت قسمت والے روضے تے اپنی تقدیر جگاندے نے

چتھے نامِ خدا (ﷺ) اوتھے نامِ نبی (ﷺ)

چتھے نامِ خدا اوتھے نامِ نبی ☆ اُچّا ذکرِ رسولِ کریم ☆ دا اے
ایہدی بیعت اُس دی اودھی بیعتِ اسدی ایسا جوڑ جُویا الف میم دا اے

ہر گلشن تے گلزار اندر ، ہر کلی تے باغ بہار اندر
ہر تارے دی چکار اندر بس نور اُس دُرّ یتیم دا اے

جلوے آقا دے زمیں آسمان اندر نور سوہنے دا سارے جہان اندر
پھیرے ہین اُسدے لامکاں اندر مرکز طور جناب کلیم دا اے

سوہنا نور تے نور دی جان وی اے ، بے مثال بے مثل انسان وی اے
ہے تے عبد پر اللہ دی شان وی اے ، سوہنا یار رحیم رحیم دا اے

اوتھنوں سمجھ مجبور نہ بن جھلا پھڑ لے پاک محمد ☆ دا آن پلا
کملی والے محمد رسول اللہ ☆ مالک کوثر تے باغِ نعیم دا اے

اودھے چمکدار نور خورشید اندر ، یوسف نبی ☆ دے رُخ سعید اندر
اک اک حرفِ قرآنِ مجید اندر شاہد اوس دے خلقِ عظیم دا اے

یَدُ اللّٰهِ صِفَتِ حَضْرٍ دِی اے

جدوں اَدہلا لتھے دوی دا مٹ جاندا اے رولا کثرت دا
پھر اک ای دِسا اے ہر پاسے جد چڑھدا نشہ اے وحدت دا

اک اللہ سی شے کوئی نہیں سی اگے گن دے کثرت ہوئی نہیں سی
آدم دی مٹی گوئی نہیں سی جدوں بنیا جوہر رحمت دا

بن رحمت آیا جہاناں لئی، سب دھرتیاں سب آسماناں لئی
بن حُسن اوہ کُل نشاناں لئی، آیا مظہر ہے بے صورت دا

رَب راضی کرنا ایں پیارے نوں فَتْرَضِی دے ویکھ اشارے نوں
ہے آسرا ہر بے چارے نوں، سوہنے دی پاک شفاعت دا

نوری ذات اُس نوروں نوردی اے، مَارَمِیَّت رزمزوردی اے
تے یَدُ اللّٰهِ صِفَتِ حَضْرٍ دِی اے جَاوُک حکم زیارت دا

جو حضور* دے روضے تے آوے لے سند شفاعت دی جاوے
بن عمر ایہہ یوسف فرما وے کیتا وعدہ حضور* نے جنت دا

والیل قسم ہے زُلفاں دی

دُھماں چار چوہیرے پیاں نے کملی والے سردار* دیاں
 کھا قسماں رُب بیان کرے صفتاں احمد مختار* دیاں
 لَعْمُرُکَ قَسَمِ عَمْرٍ دِی اے والیل قسم ہے زُلفاں دی
 وَالشَّمْسُ تَحِیْ قَسَمًا کھاندا اے رُب سوتے دے رُخسار دیاں

فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ وَجَّ هِیَ خَاصِ اِشَارَهٗ خَالِقِ دَا
 نَا حَرَمِ جَانِ نَه سَکَدے نَے اَیہہ رَمَزَاں خَاصِ نَے یَارِ دِیَاں
 جَاؤُکَ حَکْمِ خَدَا دَا اے تیرے درتے سوہنیا جو آون
 رُب رَحْمَتِ بَخْشِشِ کَر دِیوے اَیہہ بَرکَتَاں نَے دَربَارِ دِیَاں

میں بھار امانت سر چا کے اقرار بلی وی کر بیٹھاں
 ہُن مالک دے ہتھ ڈوراں نے رکھے لاجاں رُب اقرار دیاں
 کہیا یا محمد* نابینے نے جد حَکْمِ حَضُور* نَے کیتا سی
 وُل اَکھیاں ہوئیاں سی فوراً اُس اکھیاں دے بیمار دیاں

أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ يُوسُفَ صَفْتِ نَبِي* دے سینے دی
 اَکھیاں سوئدیاں تے دِل جاگدا اے واہ صفتاں دِل بیدار دیاں

توڑ کے چن جوڑ دسیا

رَبِّ دے ولوں مصطفیٰ* دو جگ کُل مختار نے
 توڑ کے چن جوڑ دسیا ویکھیا سنسار نے
 عَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ نون پڑھ قرآن چوں
 رب نے کھولے یار تے سب غیب دے اسرار نے
 ابتداء کُل شے دی ہوئی مصطفیٰ* دے نور چوں
 ذرے ذرے وِج محمد* پاک دے انوار نے
 روضے تے پئے اون نوری رات دن ستر ہزار
 ہو گئے اک وار جو اوندے ناں دُوجی وار نے
 عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ رَبِّ دے پڑھ فرمان نون
 کملی والے* ہر گھڑی اُمّت دے لئی غم خوار نے
 لب مُبارک آپ دا دارو سی سب امراض دا
 مٹھا ہويا کھارا کھوہ لب سٹیا جد سرکار* نے
 بے مثل دا سون جاگن بے مثل سی یوسف
 نیند دے عالم دے وِج وی مصطفیٰ* بیدار نے

ربا میل محمد (صلی اللہ علیہ وسلم) عربی نون

ڈاروں گونج وچھنی دیوانگوں پیا رات دے گرولاواں میں
 ربا میل محمد عربی* نون رو رو کے عرض سناواں میں
 خوش خبری فِقْدَرَاءَ الْحَقِّ دى خود آپ سُنائی اے سوہنے نے
 ہُن محبوباں دى تاہنگ اندر نِت دِل دا پلنگ سجاواں میں
 پا واسطہ کملی والے* دا رب اگے عرضاں کر دا ہاں
 کملی والے* توں رو رو کے کملی دیاں منگاں چھاواں میں
 بڑا جان تے ظلم کمایا اے کوئی نیکی دا کم نئی کیتا
 ہُن اوندى شرم ہے کس منہ تھیں محبوب دے درتے جاواں میں
 پھل ادبوں چاہڑ سلماں دے نالے گجرے پاک دَروداں دے
 پھر چُم چُم جالی روضے دى سینے دے نال لگاواں میں
 ایہہ متیاں خالق دیندا اے پر دیندا اے صدقہ سوہنے دا
 ہے صدقہ کملی والے* دا جو کھاواں اَتے ہنڈھاواں میں
 ناں آواں واپس پھر مُڑ کے اک وار مدینے وِچ جا کے
 ہر ویلے یوسف رَّب اگے بس ایہو کراں دُعاواں میں

رَبِّ نے محبوب بنایا اے دلدار محمد (صلی اللہ علیہ وسلم) مدنی نون

رَبِّ نے محبوب بنایا اے دلدار محمد* مدنی نون
 تے کر دتا اے ہر شے دا مختار محمد* مدنی نون
 جیدی مثل اے ظالم بن دا اے رَبِّ نور منیر کہوے اُس نون
 رَبِّ جوہر کیتا گل شے دا سردار محمد* مدنی نون
 ہر ذرے وِچ جد سوہنے دے انوار سمائے ہوئے نے
 کیوں حاضر ناظر نہ مئیے سرکار محمد* مدنی نون
 محمود مقام محمد* دا رَبِّ راضی رکھنا سوہنے نون
 دِتا اے تاج شفاعت دا ستار محمد* مدنی نون
 راضی اے اللہ اوہناں تے اوہ راضی ہو گئے اللہ تے
 بن مومن جنہاں ویکھ لیا اک وار محمد* مدنی نون
 نبیاں تے ملکاں ولیاں نے پردے وِچ رَبِّ نون تکیا اے
 بے پردہ یاراں وار ہويا دیدار محمد* مدنی نون
 یوسف دے آقا قاسم نے نہ غیب دس تے بخل کرن
 رَبِّ دس چھڈے گل عالم دے اسرار محمد* مدنی نون

ہے ہر شے توں سانوں پیارا محمد (صلی اللہ علیہ وسلم)

ہے ہر شے توں سانوں پیارا محمد ☆
 دو عالم دا ہے بس سہارا محمد ☆
 ہے سارے جہاناں چوں افضل تے اعلیٰ
 تے ہے انبیاء چوں نیارا محمد ☆
 آبر چیر دتا قمر چیر دتا
 جاں اُنکلی دا کیتا اشارہ محمد ☆
 کوئی رب نوں بے پردہ نہیں وکھ سکدا
 ہے کئی وار کیتا نظارہ محمد ☆
 پلٹ آیا سورج ہويا چن دو ٹکڑے
 تے چن جوڑ دسیا دوبارہ محمد ☆
 خلیل اللہ آئے کلیم اللہ آئے
 ہے محبوب رب دا دُلا را محمد ☆
 مدینے نوں منہ کر کے یوسف پکارے
 زیارت کراؤ حُدا را محمد ☆

جند جان میں واراں تیرے توں

جند جان میں واراں تیرے توں
 صدقے گلزاراں تیرے توں
 ہر ڈکھ دا دارو لینا ایں
 تیرے بیماراں دا تیرے توں
 چن سورج تاریاں ساریاں نے
 پائیاں لشکاراں تیرے توں
 لیا منگ کے رنگ بہاراں دا
 سب لالہ زاراں تیرے توں
 توں ہسدا ایں تے ہندیاں نے
 قُربان بہاراں تیرے توں
 ایہہ مال تے کیہ چند واری اے
 تیرے سونہیاں یاراں تیرے توں
 اک یوسف کیہ اے حُسن لیا
 سب ماہ انواراں تیرے توں

ہے میرا وظیفہ سدا یا محمد *

ہے میرا وظیفہ سدا یا محمد *
 پکارن پے اولیاء یا محمد *
 حدیث ایہ ہے مسلم بخاری چہ آئی
 خدا خود پیا آکھدا یا محمد *
 نبی سارے تے کہندا جبریل وی اے
 تسیں ابتداء انتہا یا محمد *
 مٹا دتا اے منگراں خانائے
 تیرے نام نامی چوں یا یا محمد *
 نابینے نوں دسیا اے خود مصطفیٰ *
 رکعتاں دو پڑھ کے بلا یا محمد *
 میرا سوہنا یوسف ہے حاضر تے ناظر
 ہے تائیں وظیفہ میرا یا محمد *

تیری زُلفِ دراز دی خیر ہووے

نظر کرم کر عرب دیا تاجدارا مینوں روندیاں نوں کئی سال ہو گئے
ایسے خون بھجے ہنجو ہوئے جاری پگ پگ دیدے میرے لال ہو گئے

تیری زُلفِ دراز دی خیر ہووے کر نہ ہجر دا سلسلہ ہور لہتاں
چھج تیر یا تیر اک ہور لادے کشمکش اندر مندے حال ہو گئے

تیری نظر دی مستی توں جاں صدقے تلچھٹ مینوں وی اُس پیمانے دی دے
پی کے جنہوں حسین شہید ہو گئے پی کے جنہوں سی مست بلال ہو گئے

کسے چیز دی ہور نہیں طلب مینوں تینوں تیرے توں سوہنیا منگدا ہاں
تیرے ایس گدا دے بعد اس دے سارے ای سوہنیا ختم سوال ہو گئے

بَلَعِ الْعُلَى بِكَمَالِهِ وَی تیرے حدِ کمال دی حدتے نہیں
تیری سوہنیا جہاں تے نظر پے گئی بے مثال ہو گئے باکمال ہو گئے

تیرے نال مخالفت کرن والے ابو جہل بن گئے ابولہب بن گئے
بعد الانبیاء افضل البشر بن گئے بن کے جو خادم تیرے نال ہو گئے

صدقہ شبِ معراج دیاں منزلاں دا اوہناں راہواں دا یوسف نوں راہ دسدے
جیہڑیاں راہواں دے وچ شار آقا* رومی جامی تے سعدی اقبال ہو گئے

مدینے پاک دے اندر جدوں میں پہنچ جاواں گا

مدینے پاک دے اندر جدوں میں پہنچ جاواں گا
محمد مصطفیٰ* نون حال رو رو کے سناواں گا

کدی ہدیہ کراں گا پیش میں پڑھ پڑھ دُروداں دا
کدی چم چم کے جالی نون میں سینے نال لاواں گا

شفاعت یا رسول اللہ* شفاعت یا رسول اللہ*
میں ایہہ فریاد کر کر کے مقدر نون جگاواں گا

میں مُڑ مُڑ پاک روضے دے دوالے پھیریاں لاکے
اشک آلود چشماں پھیر روضے تے ٹکاواں گا

اوہ بے شک سن دے نے آیتھوں وی پر دربارتے جا کے
عُبار آقا دے در دا سُرڈیاں اکھیاں چہ پاواں گا

خدا دے کولوں منگنا ایں میں صدقہ کملی والے* دا
وسیلہ کملی والے* نون دُعاواں وِج بناواں گا

ہے اٹھے پہر ایہہ فریاد یوسف دی تیرے اگے
مدینے وِج مدینے والیا* کس دن میں آواں گا

میں گداہاں کملی والے احمد مختار دا

میں گدا ہاں کملی والے احمد مختار* دا
 شافعِ روزِ جزا تے سیدِ ابرار دا
 زُلفاں نے وَاللَّيْلُ نوری قُربِ اَوْ اَدْنَىٰ دا اے
 وَالضُّحَىٰ وَالشَّمْسُ چہرہ حُسنِ دی سرکار دا
 جَاؤکِ قرآن دے اندر خُدا نے آکھ کے
 شانِ دیا اے محمد* دے سخیِ دربار دا
 صدقہ مینوں رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ دا ملے
 یارسول اللہ* تئیں چارہ او ہر لاچار دا
 ہے خُدا دی بات محبوبا جو تیری بات ہے
 خاص فَاَوْحَىٰ اشارہ آیا اے غفّار دا
 دیندا اے رب و نڈ دے نے کملی والے* رات دن
 اللہ مُعْطَىٰ میں ہاں قاسم سارے ہی سنسار دا
 وِجِ فَتَرَضَىٰ دے تسلی کر دتی محبوبِ دی
 راضی رکھنا یارِ نوں ہندا اے شیوا یارِ دا
 مَا اَتَكُمُ جو تساں نوں دیوندے نے مصطفیٰ*
 لے لوؤ یوسفِ نبی* توں حکم ہے ستار دا

توحید و رسالت تے میرا ایمان اے

توحید و رسالت تے میرا ایمان اے
 نبی* دی شفاعت تے میرا ایمان اے
 نبی آپ* دے پچھوں پیدا نہیں ہونا
 تے ختم نبوت تے میرا ایمان اے
 کتاباں تے رب دے فرشتے میں متاں
 جہنم تے جنت تے میرا ایمان اے
 ہے قرآن سچی کتاب الہی!
 ہر آیت ہدایت تے میرا ایمان اے
 قرآن و حدیث اے تے اجماع قیاس اے
 اصول اہل سنت تے میرا ایمان اے
 اطاعت نبی* دی اے رب دی اطاعت
 اماماں دی اطاعت تے میرا ایمان اے
 ہے قربانی واجب تے سنتِ خلیلہ
 نبی* دی وضاحت تے میرا ایمان اے

ابوبکر و فاروق و عثمان و حیدرؓ
چوہاں دی خلافت تے میرا ایمان اے

روزے ، حج ، نمازاں ، زکوٰتاں تے کلمہ
قانونِ شریعت تے میرا ایمان اے

میرے کملی والے* گئے لامکاں تے
تے اوہناں دی ہجرت تے میرا ایمان اے

جزا تے سزا وی عذابِ قبر وی
حساب و قیامت تے میرا ایمان اے

میں من دا ہاں سب معجزے انبیاء دے
ولی دی کرامت تے میرا ایمان اے

شریعت طریقت دے حق سلسلے نے
مجاز و حقیقت تے میرا ایمان اے

نبی سارے معصوم ہندے نہیں یوسفؑ
تے ہر اک دی عصمت تے میرا ایمان اے

ہُن تے مِل جائے ذرا مولا سہارا مینوں

ہُن تے مِل جائے ذرا مولا سہارا مینوں
چھڈ گئے یار میرے سمجھ نکارا مینوں

ترسے نت نظر پئی گنبدِ خضریٰ ویکھاں
ہو جائے حاضرِ دا شاہا اشارا مینوں

غوطے کھاندا ہاں پیا بحرِ وِج آقا*
مِل جائے بحرِ خُدا ہُن تے کنارا مینوں

جم جائے ایسا تصوّر میرے دل دے اندر
آوے ہر طرف تیرا نظارہ مینوں

شربتِ وصل پلا تڑنے پیاسا تیرا
بہرِ حسنین بُلّا در تے دو بارا مینوں

قافلے پہنچ گئے شہرِ مدینے یوسف
روضے توں دُور رہواں اے نہیں گوارا مینوں

رکن وچ تصوّر صورت گل ابرار نبی (صلی اللہ علیہ وسلم) دی

رکن وچ تصوّر صورت گل ابرار نبی * دی
 کھا کھا قسماں صفت سناوے رب غفار نبی * دی
 أَبَقِيْتُ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهُ پڑھ کے ویکھ حدیثاں
 حاضری گھر اپنے وچ دسدا یار غار نبی * دی
 ستر ہزار فرشتے آکے روز پڑھن صلواتاں
 کردے آن زیارت قدسی وار و وار نبی * دی
 أَيُّهَا النَّبِيُّ آکھن ویلے حاضر ناظر سمجھیں
 حاضری رہندی ہر ہر ویلے وچ دربار نبی * دی
 آکھن دیوبندی دیوبندوں اُردو نبی * نے سکھیا
 دس دس خواہاں کرن اہانت کئی مکار نبی * دی
 کندھ کچھے دا علم نہ مٹن ، ہو گئے اُلٹ عقیدے
 لنگھ گئے اسواری اُدھر عرشوں پار نبی * دی
 شہر تے شبیر نے دونویں پھل نبی * دے باغوں
 کھڑی رہے گی یوسف محشر تک گلزارا نبی * دی

سینے رسولِ پاک نے پُر نور کر چھڈے

سینے رسولِ پاک * نے پُر نور کر چھڈے
کینے دلاں چوں آپ * نے سب دُور کر چھڈے

ایسی پئی اے یار دی مستی بھری نظر
دونوں جہاں ابد تک مخمور کر چھڈے

خالی سی جیہڑے پیار دی لذت توں دل پئے
سوز و گداز نال اوہ معمور کر چھڈے

روندے سی جیہڑے درد وِچ اسیر تے غلام
میرے حبیبِ پاک * نے مسرور کر چھڈے

ہندے نے حق جو یار دی یاری دے عشق وِچ
پورے اوہ چڑھ کے دار تے منصور کر چھڈے

ہوئے خدائے پاک دی منظورِ بارگاہ
جیہڑے رسولِ پاک * نے منظور کر چھڈے

کعبے چہ تن سو سٹھ جو بُت کافراں دے سی
یوسف دے تاجدار * نے سب چور کر چھڈے

نہ وچہ عقلاں دے آسکے حقیقت کملی والے (علیہ السلام) دی

نہ وچہ عقلاں دے آسکے حقیقت کملی والے * دی
ہے مٹی پتھراں نے وی رسالت کملی والے * دی

ہے اَنْتَ مَع مَنْ اَحْبَبْتَ محبت رکھ محمد * دی
ملے گی حشر دے وچہ وی رفاقت کملی والے * دی

نبی اوہ صرف انساناں دی خاطر بن کے نہیں آئے
جہاناں ساریاں لئی اے نبوت کملی والے * دی

سلامی شجر دیندے نے کرن حیوان پئے سجدے
بُٹھا دتی دلاں وچہ حق نے عظمت کملی والے * دی

نہ بیٹھے جسم تے مکھی تے نہ سایہ نظر آوے
بنائی بے مثل خالق نے صورت کملی والے * دی

سفارش اوس شقی دی وی کدی سوہنے نے نہیں کرنی
نہ مٹی جہنے ہووے گی سفارش کملی والے * دی

وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ پیا قرآن دَسدا اے
ایہہ کی دتے نگینہ شان و شوکت کملی والے * دی

جہاننا دے لئی رحمت محمد مصطفیٰ (صلی اللہ علیہ وسلم) آئے

جہاننا دے لئی رحمت محمد مصطفیٰ* آئے
قیامت دے شفیع بن کے حبیب کبریا* آئے

پہن کے تاج لَوْلَاک لَمَاتے خُلِقِ اعظم دا
صدر دیوانِ محشر صاحبِ صدق و صفا آئے

جدوں سوہنے دا پایا واسطہ توبہ چہ آدمؑ نے
وسیلہ بن صفی اللہ دا سی نورِ خدا* آئے

پناہ بن کے دو عالم دے پیمانے تے غریباں دی
رسولِ ہاشمی کونین دے حاجات روا* آئے

مُراداں دین والے سُنن والے التجاواں نوں
خُدائی چوں نیارے مجتبیٰ مُشکل کُشا* آئے

نبی خیر الوریٰ* تے باعثِ ایجا دی دو عالم
اوہ اصلِ گن فکاں سید ہر دوسرا* آئے

ہدایت ، دین سب کونین نوں یوسف ، نبی* میرے
وَ اِنک لَتَهْدِيْ دا خُدا توں تاج پا آئے

میں حال آقا کس نوں سناواں تیرے بغیر

میں حال آقا* کس نوں سناواں تیرے بغیر
دَر چھڈ کے کتھے ہور میں جاواں تیرے بغیر

دردی نہ کوئی میرا اے اس کائنات وِج
پھٹ دل دے شاہا کس نوں دکھاواں تیرے بغیر

دِن گذر دا اے روندیاں زاری چہ ہر گھڑی
میں رات غم دی کیویں مکاواں تیرے بغیر

دَر دَر تے پھر کے ویکھیا ملیا نہ مدعا
کوئی سنے نہ میریاں ہاواں تیرے بغیر

پنڈا اے وہڑا کھان نوں جتھے نہ توں دسین
اگ محل ماڑیاں نوں لاواں تیرے بغیر

رَب دیندا اے پر دیندا اے صدقہ آپ * دا
بے کار ساریاں نے دُعاواں تیرے بغیر

بے چین بے قرار ہاں تیرے بناں حضور *
غوطے ہجر دے بحر وِج کھاواں تیرے بغیر

بے زر ہاں پلے کجھ نہیں آقا * ہووے نظر
میں کول تیرے کس طرح آواں تیرے بغیر

اپنے بیگانے بھل گئے کوئی یاد نہ رہیا
چلے چہ سارے عیش میں پاواں تیرے بغیر

دل پھڑکے سینہ دھڑکدائے آپ توں پنہاں
یوسف نوں گھیریا اے بلاواں تیرے بغیر

یا محمد پُکارنا نبی دَسِیا

سارے نبیاں نوں ملیاں جو خوبیاں نے ہر اوہ خوبی رسولِ اَنامِ * وِجِ اے
ہر شے بنی محمد * دے نور وِچوں اوہ تمام آپے تے تمام وِجِ اے
وَالضُّحٰی، وَاللَّیْل، یَس، طہا سوہنے رَبِّ نے خطابِ بختے
اوہدی بندہ تعریف کیہ کر سکدا، جیہدی صفتِ خدّآ دے کلامِ وِجِ اے
نوری جسم اُتے مکھی نہیں بہندی سایہ دھرتی تے پیندا وجود دا نہیں
نور و نور ای اوہدے آغاز وچہ اے نور و نور ای اوہدے انجامِ وِجِ اے
اک وار جو پڑھے حضور * اُتے دس رحمتاں تے ملن دس درجے
ملن نیکیاں دس گناہ دس جھڑ دے ایہہ فضیلتِ دُرُودِ وِجِ اے
یا محمد * پکارنا نبی * دَسِیا جدوں آن نابینے نے عرض کیتی
اوسے ویلے نابینے نوں نظر مل گئی کناں اثرِ محمد * دے نامِ وِجِ اے
یا محمد * پُکاریاں ٹھیک ہویا ابنِ عمر * دا سِتّا ہویا پیرِ فوراً
یا محمد * پُکار دے نے اینی حُبّ صحابہ کرامِ وِجِ اے
اکھ جھمکن توں پہلاں سی تختِ آندا آصفِ ولی حضرت سلیمان ° اگے
اوس آقا * دا ہووے گا زور کناں قوّت ایہو جی جیہدے غلامِ وِجِ اے
مست ساقی کوثر دے ویکھدے نے یوسف شیشے دے وانگ ہر چیز تائیں
جامِ جم اندر خوبی اوہ کتھے خوبی جیہڑی محمد * دے جامِ وِجِ اے

وحدت دے جام آ کے پلائے حضور ﷺ نے

وحدت دے جام آ کے پلائے حضور* نے
ہشیار ویکھو مست بنائے حضور* نے
آج تیک قدسی چمدے آ آ کے اوہ مقام
جھتے وی نوری پیر سی لائے حضور* نے
دسدے نے سارے لامکاں ول جانا آپ دا
دسیا کسے نہیں کس طرح آئے حضور* نے
قدرت دے رُخ تے ازل توں زینت سی جو بنے
پردے اوہ پہلی وار اٹھائے حضور* نے
مَاگان مایگُون دے جو جو وی راز سن
منبر تے چڑھ کے سارے سنائے حضور* نے
حجر و شجر نوں بولنا دسیا جناب نے
انگلاں دے وچوں چشمے چلائے حضور* نے
پیراں توں اکھڑ دوڑ کے قدماں چہ آ ڈگے
جد وی کدی درخت بلائے حضور* نے
بعد از خدائے عظیم توں جو وی عظیم نے
یوسف اوہ سارے مرتبے پائے حضور* نے

میں تیریاں وچ اڈیکاں دے

میں تیریاں وچ اڈیکاں دے دن رات گزاراں رو رو کے
ہُن سُن میریاں فریاداں نوں ہر وقت پُکاراں رو رو کے

آساں دے پھل کلا گئے نے نہیں پھیرا پایا مالی نے
رُ چلیاں میرے گلشن چوں تھک ہار بہاراں رو رو کے

میں رونا رونا مریا ساں پر پھیر وی رونا نہیں مکیا
میری لاش نوں رونا پا چھڈیا وچ قبر دے یاراں رو رو کے

چند گھڑیاں کملی والے * نے ، جتھے بیٹھ کے اُشک بہائے سی
راہ بکدیاں عربی ماہی دا اَج تیک اوہ غاراں رو رو کے

اگتے تے روندی ہندی سی جد گونج وچھڑ دی ڈاروں سی
تک مینوں ہو بے حال گنیاں کونجاں دیاں ڈاراں رو رو کے

میں باغ اندر ٹر جاندا ساں کسے پھل دا ہاسہ ویکھاں گا
واہ قسمت مینوں ملدیاں نے اگوں گلزاراں رو رو کے

اک وار بے بنجاں آ جاویں گھر میرے پھیرا پا جاویں
تیرے قدماں توں پھل اشکاں دے لکھ واری واراں رو رو کے

ہس پوے بے یار تے دُنیا دی تقدیر سنواری جاندی اے
پر اوس دے ہجر فراق اندر میں بخت سنواراں رو رو کے

یوسف نوں لوکی کہندے نے کیوں اینویں روندنا رہنا ایں
میں دل وچ شعلے مار دیاں پیا ناراں ٹھاراں رو رو کے

تیری دیدنوں اکھیاں ترس دیاں

تیری دیدنوں اکھیاں ترس دیاں اک وار میرے دل آجاویں
دو جگ دیا نور اُجاڑیا میرے گھر وی چانن لا جاویں

میں وانگ زلیخاں محبوبا تیرے راہ وچ کھی پائی اے
آ شاہ اسوارا عرب دیا اک نظر کرم دی پا جاویں

میں قبر توں پہلاں وی آقا^{*} دیدار تساڈا چاہندا ہاں
ایہہ حسرت میری محبوبا آکے پوری فرما جاویں

لنگھے روندیاں سال مہینے نے دکھ ہو گئے دُونے تینے نے
میرے دل وچ بھانڑ بلدے نے اگ ہجر دی آن بجھا جاویں

ہنجواں تھیں دامن رنگدا ہاں بس خیر وصل دا منگدا ہاں
اے شاہا کملی والڑیا^{*} ہُن میری آس پچا جاویں

دیہہ پیون خاطر نظراں چوں میری نظراں دے لب جلدے نے
کربل دے پیاسے دے صدقے اک وصل دا جام پلا جاویں

توں جگ دے درد مٹاؤندا ایں ہر اک دا روگ گواندا ایں
کدی آکے طیبیا عرب دیا یوسف دے درد مٹا جاویں

مل جان جس نوں مصطفیٰ* اُس نوں خدائے

تختِ شاہی ملے تے نہ ظنّ ہما ملے
میری ہے ایہو التجا بس دلربا ملے
ولیاں دے در توں ملدا اے دربارِ مصطفیٰ*
مِل جان جس نوں مصطفیٰ* اُس نوں خدائے

دیہہ سوز ایسا سوہنیا تڑپاں میں رات دن
دیہہ درد ایسا نہ کتوں جس دی دوا ملے
اک وار اپنے دردِ دی دولت تے دے کے ویکھ
سُر جاوے جیہجے جے کہواں مُڑ کے شفا ملے

کرے اُس دے رُخ دی ہمسری سورج دی کیہ مجال
اُس دی زُلف نوں کس طرح کالی گھٹا ملے
قطرہ جے جاوے بحرِ ول ایہہ وی تے ہے کمال
پَر تاں مزا ہے بحر جے قطرے نوں آ ملے

مِل جاوے مُڑ کے زندگی یوسف نوں بعد مرگ
دامن تیرے دی سوہنیا جے کر ہوا ملے

خدا کولوں وچھڑے ملائے محمد (صلی اللہ علیہ وسلم)

مَنے عشقِ وحدتِ پلائے محمد ☆
 خُدا کولوں وچھڑے ملائے محمد ☆
 آئے سارے نبیاں توں پچھے نے بھاویں
 گئے سب توں پہلاں بنائے محمد ☆
 ہے ہر پتے پتے چہ اوہناں دا جلوہ
 تے ہر ذرے اندر سمائے محمد ☆
 ہنھیرے دے وچوں سوئی لہھ گئی سی
 بصد ناز جد مسکرائے محمد ☆
 اُمی ہو کے اُمّ الکتاب آ پڑھائی
 غیبی راز رب دے جتائے محمد ☆
 ہے چن ٹٹ کے جُو دا تے مُڑ دا اے سُوْرَج
 جدوں اپنی اُنگلی اُٹھائے محمد ☆
 جو ہندا جو ہونا جو ہویا اے اَج تک
 اوہ سب راز غیبی سنائے محمد ☆
 کیویں ایہہ جھکے تاجداراں دے دَر تے
 ہے یوسف گنیز گدائے محمد ☆

گیا مار وچھوڑا سبجاں دا

گیا مار وچھوڑا سبجاں دا اکھیاں چوں اتھرو سگدے نہیں
کی دساں دسن نہیں ہندا ڈوہنگے عشق دے پینڈے مکدے نہیں

ایہہ عشق چھپایاں نہیں چھپدا محتاج ایہہ چھاں تے ڈھپ دا نہیں
لکھ عقلان چارا لا تھلیاں عشق مُشک لکایاں لکدے نہیں

جدوں عشق ماہی دے پھڑیا اے منصور سولی تے چڑھیا اے
جہاں عشق دے سبق نوں پڑھیا اے جند جان وارن توں رُکدے نہیں

نیونہ نال سجن جو لا بیٹھے ہتھ غیراں وّاوں چا بیٹھے
سوہنے دے دوارے آ بیٹھے ڈیرے یار دے درتوں چکدے نہیں

جو نہ چھڈے فرض صلواتاں نوں حج روزے نقل زکواتاں نوں
نالے اٹھ اٹھ رووے راتاں نوں اوہدے تیر نشانیوں اُکدے نہیں

ایہہ منافقان دی نشانی ایں ' سر پھیرناں بے ایمانی اے
اُوہ شیطانی مروانی ایں نبی پاک * دے در جو جھکدے نہیں

یوسف دے نبی * فرماندے نے حج کرن جو حاجی آندے نیں
کر ظلم میرے تے جاندے نے ' روضے دے بے نیڑے ڈھکدے نہیں

رات معراج دی

جیہڑی رات معراج دی نبی سرور* لامکان اندر مہمان گئے نے
 ملک نبی رسول سب اُرے رہے نے پار عرش توں نبی سلطان* گئے نے
 جبرائیلؑ جلوس فرشتیاں دا استقبال خاطر مکے لے آیا
 شان و شوکت محمد* دی ویکھ کے تے نوری اُون والے ہو حیران گئے نے
 رَب دے پاک محبوب* نے رَب دیاں بڑیاں بڑیاں نشانیاں ویکھیاں نے
 سو سو وار صدقے نبی پاک* اُتوں ہو حوراں تے ملک رضوان گئے نے
 اللہؑ جانے تے اُوہدا رسول جانے خبرے کیہہ گلاں ہوئیاں راز دیاں
 ایناں پتا اے اُمت دیاں بخششاں دے، ہو معراج دی رات سامان گئے نے
 جوڑا لاہ کے طور تے گئے موسیٰ، گئے سنے جوڑے عرشوں پار آقا
 صدقے سوہنے دے جنت دے وچہ بلکہ سنے جوڑے بلال ذیشان گئے نے
 دید خالق دی اگے وی نبی میرے اُنج تے کردے ای رہندے سی وِچ پردے
 بے حجاب دیدار پر کرن خاطر لامکان وِل ماہ تابان گئے نے
 طے اَرْض والا مسئلہ حل کیتا یوسفؑ شب معراج حضورؐ نے سی
 کجھ وی غیب نہیں رہیا حضور کولوں جان جان والے سب کجھ جان گئے نے

لمی رات فراق دی نہیں مکدی

مینوں نام اللہ دے مل جاویں کر ہجر دے دُور ہنخیرے نوں
لمی رات فراق دی نہیں مکدی لبھاں وصل دے نور سویرے نوں

نہیں محرم دلدا کول میرے دسو کس نوں حال سناواں میں
دکھ ہجر دا دیون والیا ہن کدی سُن جاویں دکھ میرے نوں

دل آہن ، ہجر ہتھوڑا اے ہن سقاں جرنیاں پے گیناں
لُوں لُوں وچ زخم ہزاراں نے کر سوکھا وقت اُکھیرے نوں

رو رو کے ماراں ہاواں میں پر یار خیال نہ کر دا اے
میں سسکدیاں مرنا یار بناں اکھتاں ترسن یار دے پھیرے نوں

ایہہ لیکھاں دے وچہ لکھیا اے گل ہونا عقل دے ڈیرے نوں
جتھے عشق ہو ریں آوسدے نے پُٹ دین عقل دے ڈیرے نوں

کر کر کے اڈیکاں رات دنے ساہ مکدے مکدے مکدے مک چلے
ہن بوہڑ حبیب دَر داں نے تنگ کیتا یوسف تیرے نوں

ایہ کم ہے اہلِ طریقت دا

کر دور دُوئی اک ہو لیناں ، ایہ کم ہے اہلِ طریقت دا
چند جان توں وی ہتھ دھولیناں ، ایہ کم ہے اہلِ طریقت دا

ظالم تے جاہل بن جانا ، جو یار کہوے سو من جانا!
اُوہدے نام دی چکی جھو لیناں ، ایہ کم ہے اہلِ طریقت دا

دَم غیر دا اک وی بھرنا نہ ، دَم دَم تکناں اک دلبر نوں
کر دل وچ یار دی لو لیناں ، ایہ کم ہے اہلِ طریقت دا

جے نکلی دلوں غیریت نہ ، تاں سمجھنا ہُن خیریت نہ!
ہر غیر توں بوبا ڈھو لیناں ، ایہ کم ہے اہلِ طریقت دا

جتھوں موڑے یار تے مُڑ پیناں ، جے آکھے یار تے ٹُر پیناں
جے کہوے کھلو کھلو لیناں ، ایہ کم ہے اہلِ طریقت دا

آہ سرد تے دل وچ درد رہوے ، اکھ تر تے رَنگ وی زرد رہوے
کھوہ نیناں والا جو لیناں ، ایہ کم ہے اہلِ طریقت دا

اک حال وصال تے ہجر رہوے ، چھڈ قال تے صاحبِ حال بنے
ہر رَنگ وچ یوسف رو لیناں ، ایہ کم ہے اہلِ طریقت دا

راہ پھڑاُس مردِ کامل دی

راہ پھڑاُس مردِ کامل دی جیہدا دل رب وِل جھلیکا اے
جو لا طامع تے لا جامع لا مانع ہو کے لکیا اے

جیہڑا راہی راہِ طریقت دا نالے ہے پابند شریعت دا
کدی اوس دا تیر نشانے توں نہ مڑیا اے نہ اُکیا اے

رب جس نوں چھڈ گمراہ دیوے نہ مُرشد دے وِل راہ دیوے
ایہہ راز جدوں توں جان لیا سب جھگڑا جھیرا مکیا اے

رُوح دین دی جان ایمان دی اے سوہنا نام محمدؐ عربی دا
اونہاں ادب کیہ کرنا جنہاں دے ایمان دا بوٹا سکیا اے

جد عشق دے رستے پے جاہیے دُنیا دے پینڈے مُک جان دے
سب بھاراؤنہاں دے لہیہ جان دے جنہاں بھار عشق دا چکلیا اے

تیراں دی بارش ہندی سی سر اُتے تیغاں تیاں سن
پر قدم شبیر دا اے یوسف نہ منزل ولوں رُکیا اے

حضرت ابراہیم خلیل علیہ السلام دی بارگاہ وچ نذرانہ عقیدت

(۱)

بارگاہِ الہی وچ عشق ہويا باریاب جناب خلیلؑ دا اے
 چھیتی ہوواں میں سُرخرو بارگاہ وچ اضطراب جناب خلیلؑ دا اے
 جھوٹے خواب نہیں اوندے سچیاں نوں سچا خواب جناب خلیلؑ دا اے
 دسیا نہیں جبریلؑ نوں جدوں کیتا انتخاب جناب خلیلؑ دا اے
 پناں وحی دے خواب وچ وحی ہوگئی آندا نہیں پیغام جبریلؑ رب دا
 مارے آن شیطان نے بڑے پچھے پر نہیں اُلجھیا پاک خلیلؑ رب دا

(۲)

سارا مال خلیلؑ قربان کر کے لے کے لال منیٰ وچ جا رہیا اے
 پھر دا گیا شیطان خُدا ولوں بندہ توڑ خُدا ول جا رہیا اے
 پیکر ازلی و فواواں دا والہانہ راہگذار وفا ول جا رہیا اے
 جرأت ویکھ پیغمبر دی اجل لرزی ہسدا نبیٰ قضا ول جا رہیا اے
 ذبح ہون دا باپ توں حکم سُن کے ذبح اللہ نے باپ ول ویکھیا سی
 سوز گیا بھریا وال وال اندر جدوں اپنے آپ ول ویکھیا سی

(۳)

مِلدا یار نہ بیٹھ صرف منبراں تے مِل جاندا اے یار تلوار تھلے
اپنی ساری کمائی خلیل اللہ رکھ دتی سی چھری دی دھار تھلے
قُدسی فلک دے ویکھدے پئے پسن بے قرار ہو کے بار بار تھلے
ذرا جتاں وی تڑپیا پھڑکیا نہیں ایسا مست پسی مست وار تھلے
ذبح ہوون دا ایہناں سی شوق بلکہ سی آواز دتی چھیتی کرو ابا
شالا نذر منظور خُدا کر لے کر کے ذبح دربار وِچ دھرو ابا

(۴)

چھری پُتر دی دھون تے پھیر کے تے لگی توڑ نبھائی خلیل اللہ
سوہنا دسیا وَل قُربانیاں دا سوہنی رسم چلائی خلیل اللہ
کر کے یار توں اپنا فدا سب کجھ لے لئی ساری خدائی خلیل اللہ
جیویں رب کہیا اونویں عمل کر کے کیتی وعدہ وفائی خلیل اللہ
جگر گوشے دی دھون تے چھری پھیری جُرات والی خلیل تے حد ہو گئی
اک لُحظے توں پہلاں لیائے دُنہ تیزی والی جبریل تے حد ہو گئی

(۵)

نبی زادے تے چھری نہیں پھرن دتی کرم اللہ جے کیتا تے خوب کیتا
دولت بخش کے ذبِحِ عَظِيمِ والی پُر پلا جے کیتا تے خوب کیتا
اسماعیل نے عشق دیاں منزلاں دا راہ سَکھلا جے کیتا تے خوب کیتا
وِچ جگ دے سچیاں جھوٹیاں نوں کلا کلا جے کیتا تے خوب کیتا
پُتر کرنا قُربان وی ہے مشکل آپوں ہونا قُربان وی نہیں سوکھا
بلکہ عشق دی منزل دے وَل یوسف اک قدم اُٹھان وی نہیں سوکھا

کھڑیا پھل توحید دے چمن اَندر

کھڑیا پھل توحید دے چمن اَندر گودی مائی آمنہ دی ہری ہوگئی
 مُدت پہلاں بہارِ الست نالوں کھیتی کُن دی سی ہری بھری ہوگئی
 آیا ازلی ارادہ ظہور اَندر نورِ مصطفیٰ* دی جلوہ گری ہوگئی
 منج اک تے صورتاں کئی بنیاں حاصل صورتاں نوں دیدہ وری ہوگئی
 ایدھر نظراں دا ذوقِ جمال ودھیا اودھر کُنٹ دے پردے وچہ جھری ہوگئی
 چایا الف نقاب تے میم بنیا پیدا میم وچوں خشکی تری ہوگئی
 کھڑیا پھل توحید دے چمن اَندر گودی مائی آمنہ دی ہری ہوگئی

شروع ذکر محمد* دا کردیاں ای بن کے کہکشاں میری تحریر چمکی
 ایدھر بھاگ جاگے مائی آمنہ دے تے حلیمہ دی اودھر تقدیر چمکی
 محل شام دے مکے چوں نظر آئے کملی والے* دی جدوں تنویر چمکی
 حُوراں ملک پروانیاں وانگ آئے مکے وچ جد شمع منیر چمکی
 جیہڑا نور سی گُنزا دے وچ پردے اوہدی آج دیکھو جلوہ گری ہوگئی
 کھڑیا پھل توحید دے چمن اَندر گودی مائی آمنہ دی ہری ہوگئی

كُنْتُ كَنْزًا دَا دُرِّ يَتِيمٍ سُوهِنَا بِنِ عَبْدِ اللَّهِ دَا دُرِّ يَتِيمٍ آيَا
ظَلَمْتَ دُورَ هَوَكِي دُنْيَا نُوْرَ هَوَكِي دُنْيَا وَجِجَ نُوْرٍ عَظِيْمٍ آيَا
دَهْنِ بَهَاكٍ حَضْرَتِ بِي بِي آمَنَهْ دَعَا جَسِ دِي گُوْدِي وَجِجَ نَبِي كَرِيْمٍ * آيَا
اللَّهُ اللّٰهُ پَتْرَ وَيِ بُولِ اُطْهَي جَدُوں مُسْكِرَاوَنَدَا الْفَوْنِ مِيْمٍ آيَا
شَاْفَعِي * اُوَهْ آيَا جِيهْدِي آوَنَدِيَايَا اِي سَاْرِي اُمْتِ جَهَنْمِ تُوْنِ بَرِي هَوَكِي
كَهْرِيَا پَهْلِ تُوْحِيْدِ دَعَا چِنِ اَنْدَرِ گُوْدِي مَائِي آمَنَهْ دِي هَرِي هَوَكِي

پهلا يار محبوب مطلوب رب دا ، دَرْدَاں مَارِيَاں دَا آيَا يَارِ بَنِ كِ
آيَا جَانِ بَهَارِ تِي مَهَكِ اُطْهَي كَلِي كَلِي حَسِيْنِ بَهَارِ بَنِ كِ
پِيكِرِ خُلُقِ وَ مَرُوْتِ مُحَبْتَاں دَا طُئِي دِلَاں دَا آيَا قَرَارِ بَنِ كِ
بُوَهِي آمَنَهْ مَائِي دَعَا اَنْ كَهْلِيَا حُوْرَاں پَرِيَاں قَطَارِ قَطَارِ بَنِ كِ
لَا اَتْنَاهِي زِيَارَتِ دَا سَلْسَلَهْ سِي كَدِي حُوْرِ اَكِي كَدِي پَرِي هَوَكِي
كَهْرِيَا پَهْلِ تُوْحِيْدِ دَعَا چِنِ اَنْدَرِ گُوْدِي مَائِي آمَنَهْ دِي هَرِي هَوَكِي

لَا مَكَانَ دَا جَدُوں مَكِيْنِ آيَا فَلَكَ زَمِيْنِ وَا لِي بَارِ بَارِ جَهَكِ گَنِي
مَائِي آمَنَهْ دَعَا حَرَمِ پَاكِ وَا لِي سَاْرِي كَعْبِي دَعَا دَرِ وَ دِيوَارِ جَهَكِ گَنِي
شَهْرِيَا رِ مَدِيْنِي دَا جَدُوں آيَا سَاْرِي نَبِي مُرْسَلِ تَا جَدَارِ جَهَكِ گَنِي
يُوْسُفِ وَ تِي سَلَامِي فَرَشْتِيَايَا نِي بَلَكِهْ مُلْكَاں دَعَا كَلِ سَرْدَارِ جَهَكِ گَنِي
كَنْدِي پَهْلِ بِنِ گَنِي بُرِي بِنِي چَنگِي مَسِي بِنِي سُوْنَا كَهُوْتِي هَرِي هَوَكِي
كَهْرِيَا پَهْلِ تُوْحِيْدِ دَعَا چِنِ اَنْدَرِ گُوْدِي مَائِي آمَنَهْ دِي هَرِي هَوَكِي

ٹکڑے جدول قرآن دے ہون لگے

الف اللہ حقیقی سی گنج مخفی ہوواں ظاہر ارادہ ایہہ آن اٹھیا
گن کہیاں مروڑی جی میم بن گئی الفوں معرفت دا جاں دھیان آ اٹھیا
اوسے میم دے جوہر دی نال برکت گل شے دا بن کے سامان اٹھیا
سورج چن جنت دوزخ دھرت انبر بن کے قدرت دا بھید انسان اٹھیا
گھر ازماشائ دا بن گئی ایہہ دھرتی نبی ولی دیون امتحان اٹھیا
ٹکڑے جدول قرآن دے ہون لگے نعرہ مار کے ناطق قرآن اٹھیا

اس دھرتی تے نافرمانیاں دی پہلوں رکھی بنیاد قابیل نے سی
ویر ویر نے ویر دے نال پایا دتی جانی قربانی ہابیل نے سی
فرض ذبح عظیم دا پھیر مڑ کے پورا خوب کیتا اسماعیل نے سی
جگر گوشے نوں ذبح فرمان ویلے پٹی اکھاں تے بھنی خلیل نے سی
پٹیاں پیر شبیر* پر بنیاں نہیں کربل وچ جد کنبہ گہان اٹھیا
ٹکڑے جدول قرآن دے ہون لگے نعرہ مار کے ناطق قرآن اٹھیا

روندی ولکدی صغراں نوں چھڈ آئے روضہ چھڈیا اپنے نانے دا اے
 اَماں زہرہ دی قبر نوں چھڈ ٹُریا نہ خیال کجھ وطن ٹکانے دا اے
 حج دے دِناں وِچ چھڈنا پیا کعبہ رنگ بدلایا ویکھ زمانے دا اے
 تِن مَن دھن تے وطن وِل نہیں وِیہندے مطلب جہناں نوں یارمنانے دا اے
 وَطَن وار کے دینِ اسلام اُتوں اصغر اکبر نوں کرن قُربان اُٹھیا
 ٹکڑے جدوں قُراَن دے ہون لگے نعرہ مار کے ناطقِ قُراَن اُٹھیا

جو کجھ ہو یا اے ہندا اے جو ہونا کملی والے * نوں رَب نے سِکھا چھڈیا
 ہوسی کربل شہید شبیر* میرا غیبی راز پہلوں ای فرما چھڈیا
 پُورے اٹھاراں حوالے نیں اک دو نہیں صاف پردہ حدیثاں اُٹھا چھڈیا
 جیویں کہے سوہنا تیویں ہے ہونا اونویں اللہ نے کر کے وِکھا چھڈیا
 غیبی خبراں دی کرن تصدیق پوری پیر صابر شبیر ذی شان اُٹھیا
 ٹکڑے جدوں قُراَن دے ہون لگے نعرہ مار کے ناطقِ قُراَن اُٹھیا

اپنے پیر دے پُتر دے وِل ویکھو نیزے تان لئے کوفیاں شامیاں نے
 جیہدا کھانا تے کرنا شہید اُس نوں ایڈوں وِدھ کی نمک حرامیاں نے
 آکھن جان بچاؤنی ایس فرض ہندی نالے کیتیاں کہن غلامیاں نے
 مطلب غلط قُراَن دا کڈھ لیا رُل کے قاریاں ، حافظاں ، نامیاں نے
 اِنِں الوقت تے پیسے دے پُتراں نوں مطلب ٹھیک حسین* سمجھان اُٹھیا
 ٹکڑے جدوں قُراَن دے ہون لگے نعرہ مار کے ناطقِ قُراَن اُٹھیا

بد کرداراں بد عہداں نوں وِچ کربل غیبی خبر شبیر سناؤندے نے
چلسن تْساں تے تْساں دیاں تلواراں وقت اون والے لئی فرماؤندے نے
اک یا دو سو کڈھے خط سید لے لے کوفیاں دے ناں وکھاؤندے نے
تْساں سدیا ظالموں اَسیں آئے وعدے یاد سرکار کراؤندے نے
راضی ہاں رضائے خدا اُتے میں ہاں نانے دی شرع بچان اُٹھیا
کلڑے جدوں قرآن دے ہون لگے نعرہ مار کے ناطقِ قرآن اُٹھیا

میں حسین ہاں شیرِ خدا جایا مینوں جان لکاؤنی نہیں اوندی
بیعت ہندی اے مرداں کلاماں دی فاسق نال نبھاؤنی نہیں اوندی
تک زہر نوں آکھا کھنڈ کیوں سچی گل چھپاؤنی نہیں اوندی
حد نانے دی شرع دی ویکھ ٹھڈی مینوں اکھ بچاؤنی نہیں اوندی
جان جائے ایمان نہ جائے یوسف ابدی زندگی ہاں میں پان اُٹھیا
کلڑے جدوں قرآن دے ہون لگے نعرہ مار کے ناطقِ قرآن اُٹھیا

معراج دی رات

خدائے نبی* نوں بلایا سی آج
 تے دیدار اپنا کرایا سی آج
 آج آیا چہ مکے جبریل° نوں جگایا سی آج
 تے محبوب رب* نوں جگایا سی آج
 ٹساں لامکاناں دی جا سیر کرنی
 ایہہ جبریل° مرثوہ سنایا سی آج
 ہزاراں فرشتے قذیلاں لیائے
 مکہ شہر سب جگمگایا سی آج
 جتھے نظر پیندی اوتھے قدم دھردا
 بُراق انج سفر گل مکایا سی آج
 کھڑے راہ دے وچہ سارے نبیاں نے ہو کے
 قیام تعظیمی سکھایا سی آج
 توں کر عرض محبوبا رب نے سنایا
 اگوں مصطفی* نے الایا سی آج

گنہگار اُمّت میری بخشش مولا
 کرم پھر خُدا نے کمایا سی آج
 گئی بخشی اُمّت محمدؐ دا صدقہ
 آج بخشی وا ڈنکا وجایا سی آج
 پنجاہاں نمازاں چوں پنج کر کے آئے
 خُدا نون نبیؐ نے منایا سی آج
 کلیم اللہؐ وی کیتی امداد آ کے
 اعانت دا بھلڑا مکایا سی آج
 ابوبکرؓ تصدیق سوہنے دی کر کے
 تے صدیق اکبرؓ سدایا سی آج
 زیارت کراون آئے مصطفیٰؐ نے
 ایہو شور حوراں مچایا سی آج
 پئی ہلے گنڈی تے بستر گرم این
 حیرانی چہ عقلاں نون پایا سی آج
 گئے، آئے پل وچ سی یوسفؑ دے آقاؑ
 تے گل شے نون رب نے وکھایا سی آج

شان ماہ رمضان المبارک

مومنوں فرض کیتے نے روزے خدآ
 گنتری والے دن ماہ رمضان دے
 فرض سن پہلیاں اُمتاں تے جیویں
 پاک الفاظ نے پاک قرآن دے

ماہ رمضان دا راز جو پا گیا
 متقی بن گیا جرم بخشا گیا
 پچھو رُتے مدینے دی سرکار ☆
 عزتوں والے اللہ دے مہمان دے

سُنّت مصطفیٰ ☆ مناندے رہو
 ویہہ تراوتحیاں پڑھدے پڑھاندے رہو
 فعل اصحابہ دا سینے نوں لاندے رہو
 ایہو رستے جے جنت دے وِچ جان دے

کرم ویکھو تے سہی رُب ستار دا
 روزے داراں لئی وعدہ اے دیدار دا
 شک کریو نہ اس وچ ذرا مومنو
 وعدے سب سچے ہندے نے رحمان دے

شان کئیہ دساں ماہ رمضان دی
 ایہدے وچ ہوئی آمد ہے قرآن دی
 ایہنوں اپنا مہینہ خدآ نے کہیا
 لفظ ایہہ نے مدینے دے سلطان* دے

ایہدے اندر ہے شیطان پھڑیا گیا
 پاکے سنگل تے دوزخ چہ کڑیا گیا
 بند بوہے نے دوزخ دے کیتے گئے
 بوہے کھولے گئے باغ رضوان دے

شان ایہدی اے انج باراں ماہاں دے وچ
 شان یوسف دی جیویں بھراواں دے وچ
 ایسے وچ قدر والی حسین رات ہے
 بھاگ جاگے نے یارو مسلمان دے

عید الفطر کے دن لکھی گئی

مُسلما ناں نوں اللہ کریم وَاوَن شفق ت بھریا سلام ہے عید دا دِن
 راہ حق اندر جیہڑے رہے صابر اوہناں لئی اِکرام ہے عید دا دِن
 کر لو مومنو نوش مُسرتاں دا چھلکے مار دا جام ہے عید دا دِن
 کسے مذہب وِچ ایسی نہیں خوشی ملدی دیندا فقط اِسلام ہے عید دا دِن
 تیہاں دِنان دی کٹی اے بھلکھ جہناں منسوب اوہناں دے نام ہے عید دا دِن
 روزے داراں لئی اللہ دیاں رحمتاں دا خاص الخا ص اِنعام ہے عید دا دِن

جہناں ماہِ رمضان دا اَدب کیتا اللہ پاک دے فرمانبردار بن گئے
 چن ویکھ کے رکھیا جہناں روزہ کملی والے* دے تابعدار بن گئے
 کھڑے رہے دربارِ خدا اندر سر تا پا غمزده اَشک بار بن گئے
 چن ویکھ کے کیتی اے خوشی جہناں دینِ فقہہ دے مُحکم حصار بن گئے
 ڈر کے چنبے ہتھکڑیاں توں عید کیتی اوہدے لئی آلام ہے عید دا دِن
 روزے داراں لئی اللہ دیاں رحمتاں دا خاص الخا ص اِنعام ہے عید دا دِن

اُس دی عید و عید ہے قسم رَّب دی نچے کسے دے جیہڑا اشاریاں تے
 وکے دولت دی جیہڑا جھنکار اُتے منگدا لوکاں دے پھرے دواریاں تے
 کر دے ہیں حکومت دی عید جیہڑے ترس اوند اے اوہناں وچاریاں تے
 رہندے دُور اُوہ اللہ کریم وُلّوں دیر احمد دے اُتوں درکاریاں تے
 ایہو جئے ظالم ابن الوقت اُتے اک عذابِ دوام ہے عید دا دِن
 روزے داراں لئی اللہ دیاں رحمتاں دا خاص الخالص انعام ہے عید دا دِن

عید اوہنوں مناوَن دا حق کوئی نہیں چہنے اَدبِ رمضان دا نہیں کیتا
 مَنیا حکمِ شریعت دا نہیں چہنے احترامِ قرآن دا نہیں کیتا!
 جانشینِ شیطان دا بن چہنے کوئی کم رحمان دا نہیں کیتا
 چہنے کرنی شفاعت اے حشر اندر پاس اُوہدے فرمان دا نہیں کیتا
 اوہناں لئی یوسف صبح توں شام توڑی رنج و اَلم دی شام ہے عید دا دِن
 روزے داراں لئی اللہ دیاں رحمتاں دا خاص الخالص انعام ہے عید دا دِن

غزل

سُننا پیا ظلوماً جہول بھاویں اے پر بھار امانت دا چا لیا میں
چک سکے نہ ارض و سما جہنوں اوہنوں چک کے سینے لگا لیا میں

بن کے ظالم تے جاہل میں خود آپے بیڑی وچہ طوفاناں دے ٹھیل دتی
رہا آسرا ہُن تیری ذات دا اے ہتھیں اپنے این زہر کھا لیا میں

کسے اتے نہیں شکوہ تے گلہ کوئی آپ گل کر کے پھڑیا گیا ہاں میں
جو گجھ لکھیا تقدیر دے وچہ ہسی آخر جھولی اپنی ہس کے پالیا میں

میری دیر توں پین دی تاہنگ ہسی آخر ساتی نے جام عطا کیتا
اے پر گردش تقدیر نے اوہ دتی جام مینا دے وچ اُلٹا لیا میں

سارے وچ جہان دے جدوں یوسف آن ظلمتاں نے چادر تان دتی
اپنے شیخ توں عشق دا نور لے کے اپنے قلب دا دیوا جگا لیا میں

شانِ سیدنا صدیق اکبر رضی اللہ عنہ خلیفہِ اول

محمد رسولِ خدا دے امر تھیں اِمامت کرائی اے صدیق اکبر*
صحابہ تے مُشکل گُشا سارے کچھے عجب شان پائی اے صدیق اکبر*

جہدا ذکر آیا اے دسویں سپارے جنہیں غار وچ کیتے رَج رَج نظارے
پئے ڈنگ تے ڈنگ سپ نے سی مارے نظر نہ ہٹائی اے صدیق اکبر*

جنہوں نال رکھیا نبی مصطفیٰ* نے بشارت بہشتاں دی وئی خدا نے
جہدی بیعت کیتی علی مرتضیٰ* نے تے یاری نبھائی اے صدیق اکبر*

ابو بکر* ساتھی نبی* دے سفر دا اُحد دا تے خندق حنین و بدر دا
محمد دا ساتھی قبر تے حشر دا نہ جھلی جُدائی اے صدیق اکبر*

جدوں جامِ صدیق* اُلفت دا پیتا عطا علمِ ارحام اللہ نے کیتا
سی فرما دتا لڑکی ہووے گی پیدا کرامت دیکھائی اے صدیق اکبر*

ہے صدیق یوسفِ صداقت دا تارا تے قصرِ خلافت دا روشن منارا
نبی* دا دُلا را خُدا دا پیارا مجسمِ صفائی اے صدیق اکبر*

شانِ اولیاء

پچھ اہل ذکر فقیراں نوں، پچھ سچیاں سچیاں پیراں نوں
راہ سدھا دسدے نے نالے دیندے نے بدل تقدیراں نوں

مولانا رومیؒ نے ویکھو وچ مثنوی دے فرمایا اے
ولی رب دے واپس کر دیندے تقدیر دے چلیاں تیراں نوں

پھڑ پلا مردِ کامل دا جیہڑا پھڑ کے تینوں تار دیوے
بے شک تقدیر بناں دیندا ولیاں دیاں رب تدبیراں نوں

اکھ جھمکنوں پہلاں لے آون بلقیس دا تخت سبّا وچوں
ایہہ رب نے طاقت بخش اے نبیاں دے در دے فقیراں نوں

رَبِّ پاك نے ساڈی بخشش لئی قرآن چہ وعدہ کیتا اے
میرے یار دے در تے آجاؤ میں بخش دیاں گا تقصیراں نوں

اک ولی وکھا دیو وچ دُنیا جس بیعتِ طریقت نہیں کیتی
یا گھر نوں لے جاؤ مُلاں جی ایناں شرک دیاں تعزیراں نوں

رَبِّ پاك اعلان ایہہ کر چھڈیا، گمراہ میں جس نوں چھڈ دیاواں
اوہدا ولی تے مُرشد نہیں کوئی پڑھ قرآنی تحریراں نوں

وَالْفَجْرُ پیشانی یارِ دِی اے وَالشَّمْسُ ہے مَکھڑا سوہنے دا
اوہ سُوْرَج چانن دیندا اے یوسف جئے بدر منیراں نوں

مدحِ غوثِ اعظم علیہ الرحمہ

اوہ خوشحال رہندا دو جہان اندر جنہوں اوٹ میراں دستگیر دی اے
 اوہ دُبدے بیڑے پار کرے شان و کھری پیراں دے پیر دی اے

میراں چوراں نوں قطب بنان والا لا تَخَفْ ارشاد فرمان والا
 نقشہ بَنّھ دل وِچ جیلان والا ایہہ تصویر شہر تے شہیر دی اے

جند جان سرکار توں وار دا رہو نعرہٗ غوثیہ طالباً مار دا رہو
 شَيْئاً لِلّٰہِ یا غوث پُکار دا رہو ایہدے وِچ تاثیر اکسیر دی اے

اُچّا شان میراں غوث جلی دا اے سچّا لال ایہہ نبیؐ تے علیؑ دا اے
 تاجدار ہر غوث تے ولی دا اے گنجی میراں دے ہتھ تقدیر دی اے

نقطہ خاص ایہہ اہلِ ہُدٰی دا اے زور میراں دازور خُدا دا اے
 کرم یوسف تے غوثِ الوریٰ دا اے جنی چاشنی میری تحریر دی اے

مدحِ غوثِ اعظم علیہ الرحمہ

ہے سب ولیاں دی دھون تے پیر اُس دا تے محبوب سُبْحانِ دا غوثِ اعظم*
ہے مہرِ ولایت تے مظہرِ منورِ مدینے دے سلطانِ دا غوثِ اعظم*

جدوں شیرِ خواری دا ہے سی زمانہ قضاءِ کوئی روزہ نہ کر دا سی سوہنا
گرنِ فیصلہ ماں دی آغوشِ وِجِ عید تے ماہِ رمضانِ دا غوثِ اعظم*

نظرِ آپ دی قطبِ چوراں نوں کردی تے آوازِ زندہ کردے مُردیاں نوں
ترنِ ڈُبے بیڑے کرنِ جدِ اشارہ کنارے تے آجانِ دا غوثِ اعظم*

اوہ فریادسُن دا تے ہے پیرِ پیراں کرنِ پئے ولی باہو جیسے میراں میراں
شہشاہِ اعظم ہے مُلکِ فقر دا، تے ہے بھیدِ رحمانِ دا غوثِ اعظم*

خُدا آپ نوں ہے خودمِ اذونِ کیتا بدلِ دتی عالمِ دی تقدیرِ اوہناں
حیاتی نوں دے کے اسلامِ تائیں دیتا درسِ قرآنِ دا غوثِ اعظم*

اوہ یوسفِ دا داتا نبی* دا دُلا، علی تے حسن و حسینِ دا پیارا
میں کیوں غوثِ اعظم دے نعرے نہ لاواں ہے مالکِ میری جانِ دا غوثِ اعظم*

منقبتِ امامِ ربّانی مُجددِ الفِ ثانیِ علیہ الرحمہ

وَلی ہزاراں بنائے نے الفِ ثانی نے
ہزاراں اُجڑے وسائے نے الفِ ثانی نے

سعیدِ کیتا اے شقیّاں نوں نظرِ رحمتِ تھیں
زمین تے ڈگے اُٹھائے نے الفِ ثانی نے

جھکائے عزم نے اوہدے سی سیس شاہواں دے
کرم دے بحرِ چلائے نے الفِ ثانی نے

رہوے گا دُنیا تے اوہناں دا فیضِ رُوحانی
خلفیے جو وی بنائے نے الفِ ثانی نے

میں مستی و نڈدا ہی رہندا ہاں اُنہاں دی یوسف
اوہ جامِ نورِ پلائے نے الفِ ثانی نے

مدح پیشوائے عارفان سید علی اکبر شاہ صاحب علیہ الرحمہ

ساڈے پیر علی اکبر شاہ لاثانی دا دل جانی ایں
خود آپ ہتھیں شاہ لاثانی کیتا جس نوں قطب ربّانی ایں

صدقے پئے قطب نثار ہوون علی اصغر صدقے جانے نے
لج پال پریتاں والے نوں آج میں بھی عرض سنانی اے

خالی نہیں میں درتوں جانا کر نیت دُروں آیا ہاں
پاؤ جھولی خیر فقیراں نوں تیری قائم سدا سُلطانی ایں

لوکی کچھن علی پوروں کیہ ملیا کیہ دساں ایہناں کملیاں نوں
ملے اللہ نبی* نالے لاثانی نالے ملدا غوث جیلانی ایں

ابو اسلم شاہ، ابو افضل شاہ، ابو الفیاض نے شاہ میرے
بے حد فیضان سخی دا اے جہنے ونڈیا فیض رُوحانی ایں

بڑے بڑے علماء صلحاء آکے بن خادم خدمتاں کر دے نے
علی اکبر نبی* دا خادم ایں تائیں مخدوم جہانی ایں

اک ہتھ تسبیح اک ہتھ عاصا، سر ٹوپی کپڑے سادہ جئے
پر منیاں یوسف دُنیا نے ایہہ سوہنا غوث زمانی ایں

مدح قبلہ عالم میاں لاثانی صاحب علیہ الرحمہ

شرقی پور شریف

میرے	قبلہ	عالم	لاثنی
واہ	لا	توڑ کے	اے
جیہڑی	نعمت	ویر نے	بخش سی
ایہنے	رج	رج کے	ورتائی اے
ایہہ	حبیب	طیب	حقانی
ایہہ	ویر	شیر	ربانی
ایہدے	در	تے	جیہڑا آ
اوہنوں	بخش	دتی	اولیائی اے
ایہناں	نور	دیاں	تصویراں نے
ایہناں	میریاں	سوہنیاں	پیراں نے
ایہناں	دوہاں	سکّیاں	ویراں نے
گھر	گھر	رحمت	برسائی اے

اس در تے جیہڑا اوند اے
 مُونہوں منگیاں مُراداں پاؤندا اے
 اتھے فیض ہمیشہ جاری اے
 نہ وقت دی قید لگائی اے

ایہہ میاں صاحب دی بستی اے
 اتھے رحمت رب دی سستی اے
 اوہنوں خیر کرم دَا پے جاندا اے
 چنے جھولی آن پھیلائی اے

شالا وسدا رہوے ایہہ مہ خانہ
 میرے سوہنے پیر لاثانی دا
 جیہدے کیف نے لہندے چڑھدے تک
 کر چھڈی مسّت خدائی اے

یوسف نے جو بھی پایا اے
 بس ایسے در توں پایا اے
 کھا قسم خدا دی کہندا ہاں
 ہر نعمت ایتھوں پائی اے

دَرِشَانِ جَنَابِ اَلْفَتِ وَا رَثٰی صَاحِبِ رَحْمَةِ اللّٰهِ عَلَیْهِ

سرپرست پنجابی بزمِ ادب فیصل آباد

کدھرے خزاں دا نام و نشان نہیں سی لگی بیسی بہار بہار اَندر
مالی باغ دا باغ چوں رُ گیا اے ہنھیر پے گیا گلشن زار اَندر

لواں ڈک میں چلدیاں ہنجواں نوں رہیا نہیں میرے اختیار اَندر
تیری یاد نے آ کے بھر دتا سوز سوہنیا میرے اشعار اَندر

شہبازِ تخیل دے پر ٹٹے قوت رہی نہ میرے اُفکار اَندر
یوسف کرے نذرانہ کہیہ پیشِ خدمت اُلفت و ارثی تیری سرکار اَندر

حق ہندا ادا نہیں پیش کر کے
چند اُٹھرو تیرے دربار اَندر

بالاشاعر پنجابی لاہوری دی شان اندر

تیری یاد وچ روندے نے یار تیرے یار بالیا یاراں دا یار سیں توں
 بھانبر بالدے نے دل وچ شعر تیرے کیڈا غضب دا شعلہ نگار سیں توں
 شعرو سخن پنجابی دے چمن اندر پھل مہکدا سدا بہار سیں توں
 تینوں ویہندیاں جان دے سی غم سارے سارے یاراں دا یار غم خوار سیں توں
 تیرے باجوں ایہہ محفلاں سُنیاں نے ہر مشاعرے دا بالے شنگار سیں توں

ہونی خزاں دا دھار کے رُوپ خونی ساتھ تیرا تے ساڈا تروڑ گئی اے
 لے گئی تینوں وچھوڑ ساتھوں سانوں رُون گرلان لئی چھوڑ گئی اے
 ساکاں انگاں توں تینوں جدا کر کے قبر نال تیرا رشتہ جوڑ گئی اے
 واگاں تیرے راہوارِ حیات دیاں جدھر جی کیتا اُدھر موڑ گئی اے
 اپنے مونس اُستاد نوں وچ جنت ملن لئی کتاں بے قرار سیں توں
 تیرے اُتے پنجابی نوں مان پسی تے پنجابی دا خدمت گزار سیں توں

ساری عمر دی یاری نوں پل اندر توڑ تاڑ کے مکھ بھنوا گیا ایں
 حشر تک ایہہ کدی نہیں مٹن لگے جیہڑے پھٹ جدائی دے لا گیا ایں
 ہاسے ڈوہلدا سیں جنہاں محفلاں وچہ ہُن توں اوہناں نوں سوگ پا گیا ایں
 چارہ بڑا کیتا اسیں روکنے دا ، بدو بدی توں دامن چھڑا گیا ایں
 ہُن تے یوسف دی ہے دُعا ایہو اللہ تیرے تے کرے احسان بالے
 کملی والے* دے صدقے دے نال تینوں دیوے جنت چہ اعلیٰ مکان بالے

مرثیہ

سانوں روندیاں چھڈ کے جان والے تینوں نعمتوں ربُّ الانام دیوے
صدقے حسنؑ حسینؑ نواسیاں دے ساقی کوثر دا کوثر دے جام دیوے

ساڈے چین قرار لے جان والے ملے جنت چہ چین قرار تینوں
ساڈے لئی آرام حرام ہويا اللہ تینوں پر جائے آرام دیوے

جس دن تانبے دے وانگ زمین ہونی تے خورشید نے سراں تے آجانا
اپنی کھمبلی دے پٹھ پناہ تینوں اُس دن عرب دا ماہ تمام دیوے

جیوندی جان بچاریاں مایاں نوں مار جاندا وچھوڑا پتراں دا
وچھڑ جتھاں دے جان جوان پتر صبر اوہناں نوں کیہڑا کلام دیوے

یوسف وّاں تے سارے احباب وّاں ہے دُعا ایہہ روندیاں اُکھیا دی
صدقہ نبیؐ دا تینوں اوہ جان والے اللہ جنت چہ اعلیٰ مقام دیوے

وصال

جناب صائم چشتی صاحب کے والد مرحوم کے وصال پر مورخہ ۱۱۸ اپریل ۱۹۶۸ء کو لکھی گئی

آردا آج نکل میانوں بن خنجر دو دھارا
پھر دونہہ پاسیں چیر جگر نوں کردے پارا پارا

سینہ ساڑ میرا بن شعلہ یا بن تیز شرارا
جے نہیں کول تیرے تے لے آکدھروں سوز اُدھارا

ڈولے پئی صبر دی کشتی دے دور کنارا
صائم صاحب دا آج جگ توں ٹر گیا باپ پیارا

وگدے اتھرو ٹھلے کیہڑا دیوے کون تسلی
خوشیاں دی تھان غم وِرداں نے ہے آج آکے ملئی

جس صائم نوں ملدیاں ہسی بھل جاندا غم سارا
آج ہے آپ غماں وِچ ڈُبا اوہ غم خوار پیارا

گذر گئے دن ہاسیاں والے تے ہنجواں پھیرا پایا
غم دیاں دُھپاں پھیرا پاون اُٹھ جاندا جد سایہ

جیہڑے رُکھ دیاں پتیاں تھلے بیسن گوہڑیاں چھاواں
اُس جنت نے جنت اندر مٹیاں جا کے تھواں

داغ تیمی دا جد لگے سب بھُل جانداں چاہواں
صائم ، فضل کریم تے خالد روون بھر بھر ہاواں

دھی صائم دی ساجدہ بی بی غم دے نعرے لاوے
رووے چنچے تڑنے پھڑکے ذرا قرار نہ آوے

دادے جان دا جدوں جنازہ خلقت گھروں اُٹھاوے
میاں جی میاں جی کہندی مگرے دوڑی آوے

اس منظر نوں میں کہیہ دساں دس نہیں سکدا کوئی
پھڑ دادے دی منجی تائیں جیویں ایہہ پچڑی روئی

لے پندھ حیاتی والے تے خیریں رب نیڑے
کون سنے تے کون سناوے ایہہ درداں دے جھیرے

کملی والے* یار دے صدقے اے خالق رحماناں
صائم صاحب دے باپ نوں دیویں اُچیاں اُچیاں شانان

پنج تن پاک دے صدقے مولا کریں قبول دُعاواں
وچ جنت دے اوہناں تائیں بخشیں ٹھنڈیاں چھاواں

سب سبناں دی خدمت اندر یوسف عرض گزارے
میاں صاحب نوں اللہ بخشے کرو دُعا ایہہ سارے

جامعہ رضویہ فیصل آباد کے آزاد ہونے پر لکھی گئی

کچھ پتا ہے دوستو عاشقان نے جلسہ کیوں منعقد کرایا اے آج
قبلہ شیخ الحدیث دے دَر اُتے جھرمٹ عاشقان نے کیوں لایا اے آج

خوشیاں کر دے نے کیوں آج گل سنی چہرہ ہراک دا مُسکرایا اے آج
دَساں وجہ کیہم خوشیاں ساریاں دی مُزدہ سانوں ایہہ گیا سنایا اے آج

مرکز سُنیاں دا ہے آزاد ہو یا سُنیت دا علم لہرایا اے آج
ساڈے گھر اُتوں مولا فضل کر کے میرے دوستو پہرہ ہٹایا اے آج

یوسف و لوں مبارکاں ہوں سب نوں خوشیاں چراں پچھو پھیرا پایا اے آج
کملی والے * دے صدقے دے نال اللہ جامعہ رضویہ تے کرم کمایا اے آج

حدیث پاک

حضرت انس رضی اللہ عنہ سے روایت ہے، فرماتے ہیں: رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم نے
ارشاد فرمایا کہ جو شخص فجر کی نماز باجماعت پڑھے اور پھر طلوع آفتاب تک ذکر الہی
میں بیٹھے پھر دو رکعت نماز (اشراق) پڑھے اُس کو پورے حج اور پورے عمرے کا
ثواب ملتا ہے۔ (آپ صلی اللہ علیہ وسلم نے تین بار یہ فرمایا) ترمذی شریف، مشکوٰۃ شریف

یوم آزادی پاکستان پر

آساں پاکستان دے ناں اُتوں قُربان سی کیتا ویراں نوں
 قُربان زمیناں کر دیتیاں دِتا سی وار جاگیراں نوں
 آساں مُلک لئی جھَلّیا سینے تے تلواراں برچھیاں تیراں نوں
 دِن اَج دے آساں غلامی دے دِتا سی توڑ زنجیراں نوں

آساں مُلک بنانا چاہیا سی آساں مُلک بنا کے چھڈیا اے
 آساں دے آساں سفینے نوں کنڈھے تے لاکے چھڈیا اے
 اسلام دا لوہا دُنیا وِچ ہر جگہ منا کے چھڈیا اے
 آساں باب نواں اِک دِتا سی تاریخ دیاں تحریراں نوں
 دِن اَج دے آساں غلامی دے دِتا سی توڑ زنجیراں نوں

اَسیں ہُن وی اُوہو غازی تے شہ زور تے شیر جیالے ہاں
 جہاں پینٹھ چہ ہندنوں کٹیا سی اوہو ای ای انکھاں والے ہاں
 سانوں جنگ توں کسے ڈراؤنا کیہ اَسیں جنگاں دے متوالے ہاں
 اَسیں جنگاں وِچ ٹکراندے ہاں ٹینکاں دے نال سریراں نوں
 دِن اِنج دے اَساں غلامی دے دِتا سی توڑ زنجیراں نوں

اَساں پاکستان بنایا اے اَساں اِس دی راکھی کرنی اِس
 شیراں دی جوہ وِچ اوندی اے ایہہ بھارت اُنھئی ہرنی اِس
 اَساں اِس دی نویں شرارت دی ہُن پوری قیمت بھرنی اِس
 ہر دَور دے وِچ مجاہداں نے پائی اے نتھ شیراں نوں!
 دِن اِنج دے اَساں غلامی دے دِتا سی توڑ زنجیراں نوں

اِس بنگلہ دیش! بناؤنا کیہ ایہہ خیر مناوے دئی دی
 ہُن سناھی گھٹ کے چھڈاں گے اِس چوہے کھانی پئی دی
 سب دُنیا وِچ کہاوت اے باہمن دی دھوتی دُھلتی دی
 ہُن یوسف دُنیا ویکھے گی دھوتی دیاں پاٹیاں لیراں نوں
 دِن اِنج دے اَساں غلامی دے دِتا سی توڑ زنجیراں نوں

رُبَاعی

پارِ عرش توں میرے محبوب وانگوں کسے نبی نے وی کیتی سیر کوئی نہیں
 اُدُنْ مَنیٰ پُکار کہ کہیا مولا آوی جا بسنا اتھے غیر کوئی نہیں
 کیتی سدہ تے عرض جبریل نے سی کملی والیا اگے نہیں جان جوگا
 اک وال جے سوہنیاں جاں اگے یوسف سڑ جاواں گا میری خیر کوئی نہیں

رُبَاعی

اوہو نبی اکھوان دا حق رکھدا خبراں غیب دیاں جیہڑا جان دا اے
 ساڈے نبی کریم* توں راز مخفی رہیا کوئی نہ کون و مکان دا اے
 ذرّہ ذرّہ اے جان دا اوس تائیں ذرّے ذرّے تائیں نبی* پچھان دا اے
 گنج بخش اُس دے خادم بنے یوسف شہنشاہ اوہ سارے جہان دا اے